نعت سوغات

(پنجابی)

خالد شفیق

مجلس اردو۔ لاہور

نعت سوغات

(پنجابی)

خالد شفیق

مجلس اردو، لاہور

نام کتاب .... نعت سوغات
شاعر .... خالد شفیق
ناشر .... مجلس اردو، لاہور
.... مکان نمبر ۱۵، گلی نمبر ۴ محلہ شیخاں
.... شالا مار ٹاؤن، لاہور
کمپوزنگ .... ملک محمد وقار یونس اینڈ وقاص یونس، سانده
سال اشاعت ۲۰۰۸ء
تعداد ۵۰۰
مطبع .... حمایت اسلام پریس، ریلوے روڈ، لاہور
قیمت .... [illegible] روپے

............واحد تقسیم کار............

مدینہ پبلی کیشنز، یوسف مارکیٹ، 38 اردو بازار، لاہور

انتساب

میں پنجابی حمداں تے نعتاں دا ایہہ مجموعہ اپنے مرحوم والدین، اہلیہ، بزرگاں، عزیزاں تے دوستاں دے ناں کرناں واں خاص طور تے اوہ دوست جنہاں دے نال مل کے ' چھا خاصا ادبی سفر طے کیتا۔ فیر اوہ مینوں اپنی یاداں دے حوالے کر کے اوس سفر تے روانہ ہو گئے جیہڑا سفر آخر کار ہر ذی روح نے اختیار کرنا اے۔ اوہناں سبھاں دیاں یاداں میرے اکلاپے دا اجیہا سرمایہ نیں جنہوں میں سینے لائی بیٹھاں تے اوس سفر دے انتظار وچ زندگی دا لحہ لحہ گن رہیا واں، جیہڑے سفر اوہ سارے جا چکے نیں۔ رب جانے اوہ سفر کنا کوں پیارا تے دل بھاوناں اے کہ جیہڑا اوس سفر تے جاندا اے مڑ آن داناں نہیں لیندا۔

رب سوہنا اوہناں دا ایہہ سفر آسان کرے تے۔ اوہناں دیاں جھولیاں اپنی رحمتاں نال بھر دیوے۔ (آمین)

اوہناں توں پچھے رہ جان والا

خالد شفیق

اللہ دے بعد سوہنے محمدؐ دا نام اے

اوہناں دا ساڈی سوچ توں اچّا مقام اے

لکّھاں درود اوہناں تے لکّھاں سلام اے

خالد اوہناں دا بردا، اوہناں دا غلام اے

فہرست

حمداں تے مناجاتاں

نعتاں

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

خالد شفیق اور ان کی نعت نگاری

لاہور کے ایک گمنام کوچے میں، جناب خالد شفیق، پیرانہ سالی، بیماری اور تنہائی کے عالم میں زیست کے دن پورے کرنے کی امکانی سعی کر رہے ہیں۔ ایک انتہائی مختصر مکان جسے وہ وصیتاً قریبی مسجد کو دے چکے ہیں، ماضی کی کتنی ہی یادوں سے آباد ہے۔ یہ یادیں نعمت بھی ہیں اور زحمت بھی کہ تنہائی کو بھلاتی کم اور تڑپاتی زیادہ ہیں!

کم نہیں رات کے صحرا سے مرے دل کی فضا
اور آکاش کے تاروں سے فزوں تر یادیں

خالد شفیق لاہور کی بھرپور محفلوں اور لاہور کے زندہ دل ادیبوں سے شکوہ سنج ہیں کہ انھوں نے انھیں ان کی زندگی مین ہی بھلا دیا ہے کبھی اسی خالد شفیق کے دم قدم سے لاہور کی ادبی محفلیں آباد تھیں۔ اسی خالد شفیق نے اس زمانے میں رسالہ ''شام وسحر'' کے بہت سے ضخیم نعت نمبر اور سیرت نمبر ترتیب دیئے جب نعت گوئی کو رجعت پسندی سمجھا جاتا تھا۔ اللہ تعالیٰ جناب صبیح رحمانی کو جزائے خیر عطا کرے کہ انھوں نے گزشتہ دنوں نعت رنگ میں خالد شفیق کے لیے ایک گوشہ مختص کیا۔ خالد شفیق کی تنہائیوں کو ہم لوگوں سے کوئی گلہ نہیں کرنا چاہیے کہ ہم خود سیاسی کے آشوب میں مبتلا ہیں اور

آرائش جمال سے فارغ نہیں ہنوز

ہمیں ''میں'' سے فرصت ہی نہیں مل رہی کہ کسی اور کی طرف دیکھیں، نمائش ذات اور تحسین ذات کے آسیب نے ہمارے حواس مختل کر رکھے ہیں۔ ایسے میں جناب خالد شفیق صاحب!

اپنے گلے میں اپنی ہی بانہوں کو ڈالیے
جینے کا اب تو ایک یہی ڈھنگ رہ گیا

یہ چند سطور قلم سے بے ساختہ اس لیے نکل گئی ہیں کہ خالد شفیق کی پنجابی نعتوں کے کچھ غیر مرتب سے اوراق پیش نظر ہیں۔ قبل ازیں اردو میں ان کا نعتیہ دیوان ''عالم افروز'' کے نام سے طبع ہو چکا ہے۔ اہل دل اس کی فکری عظمتوں اور اہل قلم اس کی ادبی حیثیتوں کا اعتراف کر چکے ہیں۔

خالد شفیق غزل گو بھی رہے اور انہیں کماحقہ علم ہے کہ تغزل، تصور کا وہ بانکپن ہے جو شعورِ فن کی رفعتوں تک لے جاتا ہے۔ نثر ہو یا شعر، تغزل ہی اسے ادا کا وہ حسن عطا کرتا ہے جو جنت نگاہ بھی ہوتا ہے اور نشاط روح بھی۔ تغزل، غزل کا نہیں بلکہ اس کیفیت کا نام ہے جو کسی تحریر میں فکری گداز بن کر لو دیتی، رمز و ایماء سے بال و پر لیتی اور لطف و لطافت کے سانچے میں ڈھل کر ذہن کو قائل اور دل کو گھائل کرتی چلی جاتی ہے۔ نعت گوئی قلبی محبتوں کا قلمی اظہار ہے مگر اس اظہار کو رعنائی، تغزل عطا کرتا ہے۔

بات کرنے کی ادا ہوتی ہے
نکہت گل بھی صدا ہوتی ہے

نعت رسول پاک ﷺ ثناء و توصیف کی ایک ایسی پاکیزہ، نازک اور ارفع شعری شکل ہے جس میں لفظ لفظ اور قلم قلم احتیاط کی ضرورت ہے۔ عام مدحت سے، یہ کہیں عظیم و رفیع ہے۔ ''مدح'' ممدوح کے محاسن کی ایک ایسی سچی تصویر ہے

جو خوبصورت الفاظ میں ہو اور جس سے ممدوح کی شخصیت اور اس کے ذاتی خصائص کی یوں وضاحت ہو کہ ابہام والتباس کی کوئی صورت باقی نہ رہے۔ اس لیے لازم ہے کہ نعت گو کو شعر وسخن کی نزاکتوں کا کماحقہ احساس بھی ہو اس کے دل میں ممدوح عظیم وجلیل کے لیے احترام، عقیدت اور خلوص کے جذبات بھی ہوں اس سے کہیں بڑھ کر اس کی عملی زندگی اور ظاہری ہیئت امکانی حد تک نبی کریم ﷺ کی ہدایات کے مطابق ہو۔ اگر یہ نہیں تو اسے تلوار کی دھار پر چلنے سے بچنا چاہیے اور بیدل کے الفاظ میں

زفکرِ حمد ونعت اولیٰ ست بر خاک ادب خفتن
سجودے می تواں کردن، درودے می تواں گفتن

نعت گوئی مجاز کی بے نام وادیوں میں بھکنے اور بھٹکنے والے شاعروں کو سکون منزل عطا کرتی ہے اور ایک ایسا درد دیتی ہے، جس کے بعد کسی اور چوکھٹ کی حاجت باقی نہیں رہتی۔ ایک ایسی دیوار مہیا کرتی ہے جس سے ہر دکھتی ہوئی پیٹھ ٹیک لگا سکتی ہے اور ایک ایسی یاد بخشتی ہے جو دل کو ہر نقش ماسوا سے بے نیاز کر دیتی ہے۔

رنگ جذب وشوق جوبن پر ہو، تب ہوتی ہے نعت
دل کا ویرانہ مہک اٹھتا ہے، جب ہوتی ہے نعت
طاق فکر نارسا میں، ان کی یادوں کے چراغ
گر نہ ہوں صبح ومسا روشن، تو کب ہوتی ہے نعت

گویا دنیائے نعت میں قلب سلیم کے ساتھ ساتھ قلم کے اس خرام ناز کی بھی ضرورت ہے جو لفظ لفظ کو پھول بناتا چلا جائے اور یہ بھی حق ہے کہ رسول پاک ﷺ سے جتنا قلبی لگاؤ ہوگا، یہ لفظ پھول اتنی ہی زیادہ مہک بکھیرتے اور

باٹنتے چلے جائیں گے۔

یہ کس نے دے کے دل اپنی محبت ڈال دی اس میں
ذرا سا دل دیا، دل میں متاع دو جہاں رکھ دی

اللہ تعالیٰ نے خالد شفیق کے دل کو حب رسول ﷺ کی نعمت بھی عطا کی ہے اور ان کے قلم کو اداءِ اظہار کی ثروت بھی۔ وہ اس عطا پر بجا طور پر ناز کر سکتے ہیں کہ

کلکِ ثناء کو نور کی موجوں میں رکھ دیا
یعنی گدازِ عشق کو ہونٹوں میں رکھ دیا
کتنا کرم کیا ہے خدائے رحیم نے
انؐ کی ثناء کو ڈوبتی سانسوں میں رکھ دیا

ان کے زیرِ نظر مجموعہ نعت میں سکون و عافیت سے لبریز ایک طمانیت کا احساس ملتا ہے، یوں لگتا ہے کہ کوئی جلوہ ہے کہ فردوس نظر بن کر انہیں ہر نظارے سے بے نیاز کر گیا ہے، کوئی حقیقت ہے کہ بصارت کو بصیرت کے انوار بخش گئی ہے۔ سماعت ہے کہ ایک نوائے شوق کے سوا ہر آواز پر بند ہو چکی ہے۔ زبان ہے کہ اسی کی توصیف میں "رطب اللسان" ہے جس کی تعریف میں وہ ذات بلند و برتر بھی مصروف ہے جس کے لیے ہر تعریف وقف ہے۔ اب اس لطف و التفات کی ایک جھلک دیکھیے۔

میری لکھتاں اندر سجیا، سوہنا نام محمدؐ دا
سوچاں دا سرمایہ بنیا، سوہنا نام محمدؐ دا

....

دکھ دی کالی رات وی مینوں سکھ سنیہڑے دیوے
یاد نبیؐ دے دل دے اندر رہندے نت اجالے

جے لفظ ساتھ نہ چھڈن سدا ثناء لکھاں
قلم پھڑاں تے میں بس نعت مصطفیٰؐ لکھاں
حضورؐ نوں میں نگاہواں دی روشنی سمجھاں
حضورؐ نوں میں محبت دی انتہا لکھاں

....

اوہدی گل کریئے تے راحت ملدی اے
اوہدی راہ چلیئے تے پینڈے مکدے نیں

....

دل دے اندر چارے پاسے اوہناں دیاں تصویراں نیں
جنہاں ہتھ جنت دی کنجی، امت دیاں تقدیراں نیں
اوہناں کول شفاعت، رحمت، شفقت بھرے خزانے نیں
ساڈے اندر، ساڈے باہر، ہر پاسے تقصیراں نیں

....

خواباں وچ جے آوے سوہنا، پیاس بجھے ایس دل دی
نعتاں دے میں گجرے ودھ کے سوہنے دے گل پاواں

....

دل دے اندر یاد نبیؐ دی پھلاں وانگوں مہکے
دل دے باہر چمکاں مارے، پیارا شہر مدینہ

....

رب سوہنے دے در تے خالد سیس نواواں ہر دم
میرے دل بوہے تے جس نے لکھیا اوہدا ناں

میرے دل بوہے تے جس نے لکھیا اوہدا ناں

ان اوراق میں بہت سی نعتیں ایسی ہیں جو گنبد خضرا کی رعنائیوں کے گرد گھومتی ہیں، یاد رہے کہ شروع میں حجرۂ انور پر گنبد انور نہیں تھا۔ ۱۲۷۹ء میں پہلی مرتبہ گنبد تعمیر کیا گیا۔ جو چھت کے نیچے مربع شکل اور اوپر ہشت پہلو تھا۔ ۱۴۸۳ء میں حاکم مصر کے حکم سے امیر مدینہ نے گنبد کی تجدید کرائی، انہوں نے کالے پتھر سے تعمیر کرا کے اس پر سفید رنگ کرایا۔ ۱۸۱۸ء میں سلطان محمود بن سلطان عبدالحمید ثانی نے نیا گنبد بنوایا اور اس پر سبز رنگ کرنے کا حکم دیا جس کی وجہ سے گنبد خضرا کے نام سے شہرت پذیر ہوا۔ جو اب تک درخشندہ و تابندہ اور مرجع خلائق بنا ہوا ہے۔ یہی سبز گنبد ان اوراق میں جا بجا لو دے رہا ہے۔ چند شعر دیکھیے۔

سارے جگ لئی خیراں منگے، سوہنا ساوا گنبد
جگ نوں نوری کرناں ونڈے، سوہنا ساوا گنبد
گمراہی توں بچنا جے تے میرے ہیٹھاں آوَ
ایہہ گل سارے جگ نوں آکھے، سوہنا ساوا گنبد

....

دنیا دے سبھ غم مک جاندے، ساوے گنبد تھلے
غم دے مارے جد لک جاندے، ساوے گنبد تھلے

....

ساڈے پاک نبی دے ویہڑے خشبواں دا پہرہ
ساوے گنبد آل دوالے خشبواں دا پہرہ

....

اوس گنبد دی شان نرالی عظمت اوہدی عالی
جس سوہنے دے اندر باہر چمکن چن ستارے

....

ہر ویلے اوہ ساوا گنبد نظراں اگے پھردا
جتھے اج وی خیراں ونڈے امت دا سرناواں

الغرض خالد شفیق کی نعتیہ شاعری میں محبت کا خلوص جلوہ گر ہے۔ فن اور جذبے کا ایک دل آویز امتزاج دکھائی دیتا ہے۔ ان کے ہاں نکتہ رسی بھی ہے اور معنی آفرینی بھی۔ لطف زباں بھی ہے اور ندرت اظہار بھی۔ عرفان و آگاہی کے ساتھ ساتھ اسلوب وادا کے سلیقے سے ہم آہنگ عقیدت، عقیدے کی انگلی تھام کر رواں دواں ہے اور یہ بھی ایک حقیقت ہے کہ ان کی نعتیہ شاعری کو رنگ، سوز دروں کی آنچ نے اور آہنگ غزل کی ایمائیت نے عطا کیا ہے آخر میں ان کی ایک نعت کے چند شعر ایک خوبصورت تسلسل کے ساتھ

جذبیاں وچ ڈبو کے خالد
پلکاں ہیٹھ لکو کے خالد
نعت دیاں خوشبواں ونڈاں
ہنجو ہار پرو کے خالد
اوہدا ناں ہوٹھاں تے لیاواں
مونہہ خشبو نال دھو کے خالد
کملی والا آپ بلاسی
کیوں بھرناں ایں ہو کے خالد

جنت دے ول جاندے رستے

طیبہ وچوں ہوکے خالد

جیسا کے ابتداء میں ذکر ہوا ہے کہ خالد شفیق، کبھی لاہور کی روح وروان تھے، آج وہی خالد شفیق اپنے ہی مزار کا چراغ بنے ہوئے ہیں، میری دعا ہے کہ یہ چراغ روشن رہے۔ان کے لڑکھڑاتے، روز و شب کو صحت سکون اور عافیت نصیب ہو اور ان کی یہ نعتیں ان کی دنیاوی زندگی کو رعنائی عطا کریں۔

(پروفیسر) محمد اقبال جاوید

گوجرانوالا

خوش بخت نعت گو...... خالد شفیق

ایہہ حقیقت ہر دور وچ تسلیم کیتی گئی اے پئی نعت عبادت وی اے تے سعادت وی۔ نعت رب تعالیٰ دی خاص عطا اے جس پاروں اوہ اپنے خاص بندیاں نوں اپنے محبوب تے دو عالم دے آقا ﷺ دی ثنا خوانی دا سلیقہ بخش دیندا اے۔ چودہ صدیاں تے اک نظر دوڑاندیاں ای اک پل وچ محسوس ہو جاندا اے کہ ہر صدی نعت دی صدی رہی اے تے ہر دور نعت دے فکری تے معنوی حسن نال جگمگا رہیا اے۔ علاقہ پاویں کوئی وی ہووے تے زبان بھاویں کیہڑی ہووے، نعت ہر علاقے تے عہد دا اعزاز تے ہر زبان دا وقار بن کے نبی پاک ﷺ دے غلاماں توں عشق تے عقیدت دا بھرپور خراج حاصل کر دی اے۔

ہر اک زبان، عہد دا اعزاز نیں حضورؐ
ہر دور دے عروج دے ہمراز نیں حضورؐ
دسیا اے نعت پاک نے انوار ونڈ کے
پہچان مری فکر دی ، دمساز نیں حضورؐ

موجودہ دور وچ جیہڑے شاعر تے نعت گو حضور ﷺ دی توصیف تے ثنا

نوں مستقل طور تے اپنی پہچان تے پاکیزہ جذبیاں دامان بنا کے شاعری دی وادی وچ نعت دے گلاب کھلاندے رہے نیں، ایہناں چوں اک اہم نام خالد شفیق ہوراں داوی اے۔ خالد شفیق دی نعت نال وابستگی تے والہانہ عقیدت داذکر چلے تے کئی حوالے آپوں آپ ای تاریخ دے ایوان وچوں باہر نکل کے خالد شفیق دی لازوال چاہت تے حضور ﷺ نال ایناں دی وابستگی منواندے نظر آوندے نیں۔ خالد شفیق ہوراں صرف نعت لکھی ای نئیں، زمانے بھر کولوں لکھوائی وی اے۔ ''ماہنامہ شام وسحر'' دے ضخیم نعت نمبر ماضی داوقار، عہد حال دااعزاز تے مستقبل داجمال بن کے خالد شفیق دی عظمت دا اعلان کرر ہے نیں۔ ایہہ نعت نمبر اپنیاں تے بیگانیاں نوں سورج وانگوں چمک کے دس رہے نیں پئی خالد شفیق اک شاعر تے ادیب نئیں، ایہہ تے اپنی اکلّی ذات وچ بھرپور انجمن نیں تے اپنی یکتائی وچ کئی تحقیقی اداریاں دی یکجائی دی اٹھان دکھاندے نظر آوندے نیں۔ نعت دی دنیا کدی وی خالد شفیق نوں محبت بھریا سلام پیش کریوں بغیر اگاں نوں ودھن داسوچ نئیں سکدی۔

خالد شفیق اک زمانے نوں نال لے کے اگے چلن دے عادی نیں۔ اپنے بھرپور مدیرانہ سفر وچ اوہناں کدی وی اردو تے پنجابی نعت نوں فراموش نئیں کیتا۔ اوہناں دی نعت نگاری بڑے فکری تسلسل نال پڑھن والیاں نوں عشق و عقیدت دا سامان مہیا کردی رہی۔ ایہدی روشن مثال اوناں دااردو نعتیہ مجموعہ ''عالم افروز'' اے جیہڑا کئی ورھے پہلاں شائع ہو کے نعت دی شمع دے پروانیاں توں خراج عقیدت حاصل کر چکیا اے۔ تے ہن خالد شفیق ہوریں پنجابی نعتاں دا

بہارافروز مجموعہ نعت سدا بہار گلشن نعت دی زینت بنارہے نیں۔

نعت دا لفظ زباں توں ادا ہوندیاں ای لباں تے عشق تے عقیدت دے گل و لالہ مہکن لگ پیندے نیں۔قلم دی نوک توں حضور ﷺ دی مدحت ابھردیاں ای فضاواں نور دی کہکشاں دا مرکز بنن لگ پیندیاں نیں۔نعت دا لفظ ایناں کوخوش بخت تے رحمت پرورا ےپئی ایہدی ادائیگی گناہگاراں نوں رحمت عالم دا پیغام دین لگ پیندی اے۔خالد شفیق نے تے اک مدت توں دل دی بستی وچ نعت دی خوشبو وسار کھی اے۔نعت دا جمال خالد شفیق دے مہکدے ہوئے قلم تے پرنور تخیل دی وساطت نال ملاحظہ کرو۔

جے لفظ ساتھ نہ چھڈن سدا ثنا لکھاں
قلم پھڑاں تے میں بس نعت مصطفیؐ لکھاں
میں اپنے دل دے نگر وچ وسا کے پھل کلیاں
نبیؐ دا ذکر کراں، دل دا مدعا لکھاں

حضور سرور کائنات ﷺ خدا دے محبوب نیں۔دو عالم دے مختار نیں۔رب تعالیٰ نے آپ نوں اپنی رحمت تے بخشش دا نمونہ بنا کے بھیجیا۔آپ دی صورت نوں لافانی تے آپ دی سیرت نوں لاثانی بنایا۔جنہے اک واری آپ ول تکیا اوہنوں خدا دا جلوہ نظر آیا تے جنہے آپ دے کردار توں خوشہ چینی کیتی اوہ انسانیت دی سرفرازی دا نمونہ بن گیا۔قرآن پاک سارے دا سارا آپ ﷺ دی سیرت دے نور تے، آپؐ دی صورت دے ظہور دا گواہ اے۔رب تعالیٰ نے آپ دی سیرت نوں سب توں وڈا انسانیت دا معیار قرار دتا تے آپ دے چہرے دی

اک اک جھلک نوں حاصل ایمان بنا دتا۔ خالد شفیق اک نظریاتی، فکری تے ایمانی بلندیاں رکھن والے انسان نیں توحید تے عشق رسول ﷺ دے حوالے نال اوہ کسے معمولی جیہے سمجھوتے دے وی قائل نہیں۔ اک پختہ فکر غلام دی حیثیت نال اوہناں اپنے آقا دی صورت دے کمال تے سیرت دے جمال نال اپنے ذہن نوں خوب آباد کیتا۔ سلطان مدینہ ﷺ دی صورت دا جمال خالد شفیق دے دل دا گداز بن کے انج طلوع ہوندا اے۔

شہر مدینے جددا ہو کے آیاں ڈھولن ماہی
دل چاہوے میں ہر ویلے ای ویکھاں تہاڈی صورت
تہاڈی سیرت پاک دی دیوے اک اک لفظ گواہی
تے قرآن دے صفحیاں اتے ویکھاں تہاڈی صورت

صورت دے نال نال خالد شفیق دے قلم توں نبی کریم ﷺ دی پاکیزہ سیرت دی اک جھلک ملاحظہ کرو جیہدے وچ حضور ﷺ دے احسانات دے انوار وی جھلکدے نظر آوندے نیں:

آپؐ نے لوکاں اندر ونڈے ہر دم پیار اجالے
آپؐ نے دکھ ہنیریاں اندر پیار دے دیوے بالے
آپؐ دے در تے دھل جاندی اے لیکھاں دی سبھ کالخ
آپؐ دے در تے سدے جاندے لوکی کرماں والے

....

زندگی تے ظلم دی کالی بلا دا راج سی
آپ دے اخلاق چن سورج اچھالے پیار دے
جھوٹی رسماں تے رواجاں والے بوہے بھیڑ کے
باہروں لاد تے نبیؐ سوہنے نے تالے پیار دے

حضور ﷺ دا سوہنا ناں ہوٹھاں تے آوندیاں ای ہونٹ اک دوجے دے بوسے لین لگ پیندے نیں۔ دل دا گلشن انج کھڑدا اے کہ ہر پاسے بہاراں ای بہاراں پھیل جاندیاں نیں۔ محمد ﷺ اک لفظ وی اے تے سب توں وڈی تاریخی صداقت وی۔ خالد شفیق ہوراں نوں علم اے پئی ایسے سوہنے ناں نوں دلاں دا وظیفہ بنان خاطر ایس کائنات نوں وجود بخشیا گیا اے۔

ایہہ ناں ایہناں کو مقدس تے محترم اے کہ ایہہ جنہاں دا وظیفہ بن گیا، رب نے اوہناں دے دلاں دیاں کالخاں دھو چھڈیاں۔ ایہہ سوہنا ناں اپنی تعریف آپ بیان کر رہیا اے تے سارے نعت گو شاعراں دی عقیدت دا قبلہ اسم محمد ﷺ ای اے۔ خالد شفیق ہوریں جد ایہہ ناں اپنے قلم دا اعزاز بناندے نیں تے اوہناں دا قلم اوہناں دی نورانی فکر نوں اپنے نال لے کے جھومن لگ پیندا اے۔ اسم محمدؐ دے حوالے نال خالد شفیق دی قلبی وارفتگی دا انداز ویکھن دے قابل اے۔

صدیاں دی تاریخ چ لکھیا سوہنا نام محمدؐ دا
ہیرے موتی وانگوں جڑیا سوہنا نام محمدؐ دا
جنت دے ٹکڑے تے ہر دم رونق تکن والی سی
سب ہوٹھاں سی اوتھے کھڑیا سوہنا نام محمدؐ دا

جس ویلے میں روضے پاک دے نیڑے جا کے بیٹھا ساں
رحمت بن کے خالد ورھیا سوہنا نام محمدؐ دا

....

عمر دی پہلی پوڑھی چڑھیاں سکھیا اوہدا ناں
دل دے چپے چپے اتے لکھیا اوہدا ناں

خالد شفیق نوں رب تعالیٰ نے حج بیت اللہ دی کئی واری سعادت عطا کیتی اے۔ ایسے پاروں اوہناں دا دل حضور ﷺ دے نورانی جلویاں مکہ مکرمہ دے انوار تے مدینہ شریف دے روحانی اسرار نال ہر ویلے آباد رہندا اے۔ مدینہ شریف کتنا عظمت والا شہر اے جس وچ نظارے لٹان والا سبز گنبد اپنی مقناطیسی کشش نال ہر اک نوں اپنے ول کھچ رہیا اے۔ جیہڑا ایک واری رب دے رسولؐ دے جلوے ویکھ آ وندا اے اوہدا دل بار بار جان واسطے تڑفدار ہندا اے تے اوہناں دا کیہہ حال ہووے گا جیہڑے اپنے جذبیاں دے طوفان دل وچ سمو کے بیٹھے نیں تے اوہناں نوں اجے تیک حاضری دا ابلا وانئیں آیا۔ خالد شفیق سفر حجاز تے جاندے نیں تے لوٹ کے واپس آندیاں ای دل وچ فیرتوں سوہنے گنبد دی زیارت دی تاہنگ جاگن لگ پیندی اے۔ ایہہ نورانی گنبد عاشقاں لئی رب دے نور دا نظارا اے تے ایہدی ہر جھلک سرکار دو عالم ﷺ دے نال والہانہ محبت وچ اضافہ کر دی اے۔ خالد شفیق دیاں کئی نعتاں ایسے نورانی گنبد دے ذکر توں پرنور نیں۔ مینوں انج لگدا اے جیوں ایہہ خود تے واپس آ جاندے نیں پر اپنی روح مدینہ شریف وچ چھڈ آوندے نیں پئی گنبد خضریٰ دے طواف تے ذوق

11/2/10

زیارت وچ کمی نہ آوے۔ سبز گنبد نوں خالد شفیق ہوراں کیویں ویکھیا، ایہدا ذکر کردیاں ہویاں دل تے دماغ نوں شادمانی عطا ہون لگ پیندی اے۔ گنبد خضرا دی دید پاروں ایہناں دا احساس دیدار خاص طور تے مطالعہ دی آبروا ے۔ گنبد خضریٰ تے نور دا مرکز اے پر ایس مرکز نوں تکن دی آرزو کمال دی وارفتگی رکھدی اے۔

فیر طیبہ توں بلاوا آ گیا فیر پیا سے کول دریا آ گیا
بھیک منگناں واں شہادیدار دی لے کے اکھیاں دا میں کاسہ آ گیا
گنبد خضریٰ دی چھاویں بیٹھ کے میٖنوں جنت دا نظارا آ گیا
بند سارے ضبط دے ٹٹ بھج گئے جد نظر سوہنے دا روضہ آ گیا

جیہڑے سبز گنبد نوں دیکھدیاں ای ایناں دے ضبط دے بند ٹٹ جاندے نیں، تکرار توں بچ دیاں ہویاں اوس دے حوالے نال اک ای شعر نذرا ے۔

ازلاں دی ٹھنڈک نال اپنے سینے بھر کے جاندے
جیہڑے اک پل رک جاندے نیں ساوے گنبد تھلے

خالد شفیق اپنی ذات دا بہانہ بنا کے دنیا بھر دے عشاق دے دلاں دی قلبی تے روحانی واردات بیان کردے نیں۔ اوہ جاندے نیں پئی روضہ رسولؐ توں دنیا بھر دیاں نعمتاں عطا ہوندیاں نیں۔ اوتھے اوہ ذات پاک آرام فرما رہی اے جیہدی کوئی گل رب العالمین موڑ دا نئیں تے رب نے اپنی رضا نوں محبوب ﷺ دی رضا نال مشروط کر چھڈیا اے۔ ایسے واسطے سائل روضۂ رسول تے منگدیاں ہویاں تھکدے ای نہیں۔ اوہ جاندے نیں کہ ایس سوہنے دربار چوں سائل نوں

طلب توں ودھ عطا ہوندا اے۔ ایہہ ایسا دربار اے جتھے منگتیاں دے سوالاں دی گنتی ختم ہو جاندی اے پر لطف و عطا دے موتی چاروں پاسے تواتر نال وس رہے ہوندے نیں۔ ایس حوالے نال خالد شفیق دی طلب گاری دی اک جھلک ویکھن دے قابل اے۔

میں ہر پاسے نبیؐ دے پیار دے گلشن سجا دیواں
جے کجھ تاثیر آجاوے زبان اندر بیان اندر
نبیؐ دی یاد وچ ڈبیاں رہواں جد تک میں جیوندا ہاں
میں اوہناں تے درود آکھاں جدوں تک جان اے جان اندر

تے گنبد خضریٰ ول تک تک کے بھیک منگدیاں خالد شفیق دے لہجے دی عاجزی پڑھن والیاں دیاں اکھاں وچ ہنجواں دے موتیاں دی چمک پیدا کر دیندی اے۔

نبیؐ دی بارگاہ دے وچ کراں میں پیش کیہہ خالد
مرے سب لفظ گونگے نیں تے لکنت اے زبان اندر

پڑھن والے دے ذہن وچ اک سوال ابھردا اے پئی خالد شفیق نے بار بار مدینہ ویکھیا اے تے ایس خوش بخت شاعر نوں مدینہ کنج دا نظر آیا۔ ایس زائر نے کیہڑے انوکھے تے نویکلے جذبیاں دی جوت جگا کے مدینہ طیبہ دے چپے چپے دی زیارت کیتی اے خالد شفیق نے نعتاں دا ایہہ نورانی ذخیرہ حرمین الشریفین دی زیارت دے دوران ای ترتیب دتا سی۔ نعتاں دے پھل کھلاردیاں ہویاں ایہنوں مدینہ شریف دے درو دیوار دا حسن کنج دا نظر آیا سی۔ مدینہ شریف انساناں دا مرکز

شوق ای ئیں نوری فرشتیاں دی طواف گاہ وی اے۔ مدینہ طیبہ جیہدے کنڈے وی پھلاں توں سوہنے تے جیہدے کنکر وی ہیرے موتیاں توں ودھ قیمتی نیں۔ شاعر دی حساسیت عام زائر توں ودھ کے عقیدے دا جمال دکھاندی اے۔ ایس لا زوال جمال دے مظہر کجھ شعر پیش نیں۔

ہر دم میرے دل وچ وسدا رہندا شہر مدینہ
دنیا دے ہر شہر توں لگے سوہنا شہر مدینہ
دل دے اندر یاد نبیؐ دی پھلاں وانگوں مہکے
دل دے باہر چمکاں مارے پیارا شہر مدینہ
جدوی خیالاں اندر ڈب کے دل دے اندر جھاکاں
اک پیا لشکے ساوا گنبد دوجا شہر مدینہ

....

نظر وستی چ رہندے نیں گلی کوچے مدینے دے
تے دل ویہڑے چ وسدے نیں گلی کوچے مدینے دے
مدینے وچ جو گزرے نیں، اوہ لمحے عمر تے بھاری
ایہہ اپنے مونہوں کہندے نیں گلی کوچے مدینے دے

خالد شفیق نے اپنیاں نعتاں وچ آقائے دوجہاں حضور محمد مصطفیؐ دیاں صفتاں تے کمالات نوں جی کھول کے بیان کیتا اے۔ آپ دی نورانیت آپ دی بے مثال بشریت، آپ دے معجزے تے خصائص آپ دے ستاریاں وانگوں چمکدے ہوئے اقوال تے قرآن دے متن چوں جھاکدے ہوئے آپ دے

خصائص اک سچے تے باعمل محبّ رسول ﷺ دی حیثیت نال خالد شفیق ہوراں آپدیاں اداواں نوں دل وچ محفوظ کرن دی پوری پوری کوشش کیتی اے۔ تاں پئی ایہہ سب کجھ قلم دی زبان نال زمانے تیکر پہنچا سکن۔ ایہہ سوہنے تے پیارے پیارے شعراں دی سوغات تے حضور ﷺ دی بے مثال شخصیت دے محاسن نوں اہل ایمان تیکر پہنچانا جاندے نیں۔ ملاحظہ کرو۔

خدمت، شفقت، چاہت سچ دی عظمت دے ایہہ پھُل
پاک نبیؐ لوکاں نوں بخشے سیرت دے ایہہ پھُل
قربانی تے پیار دے جذبے مہکے چپے چپے
نفرت دی دھرتی وچ بیجے الفت دے ایہہ پھل
جہاں جگ تے خیراں ونڈیاں سُکھ سلیہڑے دتے
رب سوہنے نے ساہنوں دتے حکمت دے ایہہ پھُل

حجاز مقدس دی سرزمین ول جاندیاں ہویاں جیویں خالد شفیق اپنے وانگر دے بے شمار زائرین تے طلب دی کشش رکھن والے نیاز منداں دے جذبات دی ترجمانی کردے نیں، انج ای واپسی دے سفر وچ ہجر تے فراق دے نغمے الاپدیاں ہویاں زمانے بھرنوں اپنی خوش بختی دا احساس وی دلاندے نیں۔ قدم قدم تے دسدے نیں کہ اوہناں ایس نورانی سفر وچ کیہہ کجھ ویکھیا۔ بختاں دا ستارہ کیویں جگمگایا تے مقدر دی یاوری نے مشکلاں کیویں آسان کردتیاں۔ ایس موقعے تے ایہناں دا قلم خوشی تے مستی نال جھوم جھوم جاندا اے۔ بڑے فخر نال اوہناں رحمتاں دا ذکر کردے نیں جیہڑیاں مکہ معظّمہ تے مدینہ منورہ دی دید دے سبب ایہناں دا مقدر بنیاں۔ ایس مقام تے والہانہ پن دے نال نال عاجزی وی اپنا حسن

منواندی نظر آوندی اے۔

میں اس دربار وچ جھکیاں نگاہواں ویکھ آیاواں
دروداں نال مہکن جو فضاواں ویکھ آیاواں
تڑفدے تے بلکدے دل وی جتھے چین پاندے نیں
میں اس گلشن دیاں تازہ ہواواں ویکھ آیاواں
میں مکے وچ عبودیت دے سارے رنگ ویکھے نیں
قبول اُس در تے جو ہوون، دعاواں ویکھ آیاواں
جنہاں نوں مصطفیٰؐ صلِ علیٰ نے عظمتاں دتیاں
میں مکے تے مدینے وچ اوہ تھاواں ویکھ آیاواں

نعت لکھدیاں ہویاں خالد شفیق دا انداز خطابیہ ہو جاندا اے۔ ایس خطابیہ انداز وچ اوہ حضور ﷺ دیاں عظمتاں دا اعتراف وی کردے نیں تے ایہدے نال نال اپنیاں آرزوواں دا احساس وی دلاندے نیں۔ ایہہ انداز اختیار کردیاں ہویاں ایہناں دا لہجہ بڑا ای دلکش، دلآویز، پرسوز، پردرد تے بڑا ای پرشوق ہو جاندا اے۔ انج لگدا اے جیویں اشعار دا حسن ایناں دے دل چوں نکل کے پڑھن والیاں دے دلاں وچ منتقل ہو جاندا اے۔ ایہہ شاعر دی عظمت اے کہ اوس دی آواز پڑھن والیاں دی ترجمان بن جائے۔ آقاؐ دیاں تمام تر عظمتاں نوں پیش نظر رکھ کے خالد شفیق دے اس پرشوق لہجے دی چمک ویکھن تے محسوس کرنے دے قابل اے۔

حضورؐ آپ نوں عظمت کہواں میں آدم دی
حضورؐ آپ نوں مولا دی میں عطا لکھاں

حضورؐ آپ نوں چارہ کہواں زمانے دا
حضورؐ آپ نوں ہر درد دی دوا لکھاں
حضورؐ آپ دے در تے رہواں سدا بیٹھا
حضورؐ آپ نوں اپنا میں مدعا لکھاں
حضورؐ آپ نوں آکھاں چراغ منزل دا
حضورؐ آپ نوں اپنا میں رہنما لکھاں
حضورؐ حشر دیہاڑے دا جد خیال آوے
حضورؐ آپ نوں رحمت دی میں گھٹا لکھاں

ساڈی دعا اے پئی خالد شفیقؔ ذے اردو نعتیہ مجموعے عالم افروز دی طراں اوہناں دے ایس پنجابی نعتیہ مجموعے نوں وی قبولیت دی سند عطا ہووے۔ رب کونین اپنے محبوب ﷺ دی ثنا گوئی پاروں خالد شفیق نوں دنیا دی سرفرازی تے آخرت دی کامرانی دے پیغام نال نوازے۔ خالد شفیق نے نعت دی ترویج، ابلاغ تے فروغ دے ضمن وچ جیہڑا یادگار کردار ادا کیتا اے اوہ اوہناں لئی ابدی سرخروئی دا ذریعہ بن جائے تے ایس پر درد نعتیہ شعر نوں اپنے ماضی حال تے مستقبل دا حسن بنا کے ایسے ای شان نال اوہناں دا مدینے ول آنا جانا جاری رہوے۔

یاد طیبہ دی اے دم دم میرے نال
کون کہندا اے میں کلا آ گیا

پروفیسر محمد اکرم رضا
یکم نومبر 2006

اک عرض......اک وضاحت

میں جد ہوش سنبھالی تے کتاں راہیں ماں بولی (پنجابی) میرے اندر رس گھولن لگ پئی۔قلم پھڑیا تے قومی زبان وچ لفظ الیکنے لگ پیا۔ پر ماں بولی دی مٹھاس اپنا کم کر دی رہی۔ ایس عالم وچ منظور وزیر آبادی، سلطان محمود آشفتہ، سعید جعفری، منظور احمر تے اختر کاشمیری جیسے ساتھی میسر آئے۔ اوہناں ول ویکھ کے پنجابی وچ وی طبع آزمائی کرن لگ پیا۔ ماہنامہ شام وسحر دی ادارت دے دوران ماں بولی دی محبت نے نعت نمبراں وچ پنجابی دے لئی اک علیحدہ حصہ رکھن تے مجبور کر دتا۔ سعید جعفری مرحوم دی خوبصورت نظماں نوں ایڈٹ کر کے ''سانجھیاں پیڑاں'' دے ناں تے مجلس اردو لاہور ولوں چھاپیا تے کتاب دی ساری آمدن اوہدے معذور بچیاں تے بیوہ دی نذر کیتی۔

ایہہ سبھ کجھ ماں بولی دی محبت دا عملی ثبوت اے۔ میں ہمیشہ ای قومی تے علاقائی زباناں نوں قومی زبان دے قدم بہ قدم لے کے چلن دا عادی رہیا واں۔ اردو حمداں تے نعتاں دے مجموعے ''عالم افروز'' دے بعد پنجابی دے مجموعہ نعت 'نعت سوغات'' دا دیباچہ پروفیسر محمد اقبال جاوید ہوراں اردو وچ تے پروفیسر محمد اکرم رضا ہوراں پنجابی وچ لکھیا اے۔ ایہہ قومی زبان تے ماں بولی نوں اکو جیہا سمجھن دا میری طرفوں

واضح ثبوت اے۔

قومی زبان اساڈی قومی شناخت اے تے علاقائی بولیاں/ زباناں اساڈی علاقائی پہچان نیں۔ایہناں نوں اک دوجے تو دور نیں کیتا جاسکدا۔

میں پروفیسر محمد اقبال جاوید تے، پروفیسر محمد اکرم رضا ہوراں دا ممنون ہاں جنہاں نے میری رہنمائی تے حوصلہ افزائی فرمائی۔

خالد شفیق

حمداں
تے
مناجاتاں

جیہڑے تاریاں وانگوں چمکن لفظ اوہ کتھوں لیاواں
جیہڑے جگمگ جگمگ لشکن لفظ اوہ کتھوں لیاواں

جذبیاں دی بنجر دھرتی تے بدلاں وانگر آ کے
بن کے رحمت جیہڑے وسّن لفظ اوہ کتھوں لیاواں

ہر دم تیریاں صفتاں کر دے، تیری گلاں کر دے
سبھ نوں تیری راہواں دسّن لفظ اوہ کتھوں لیاواں

توں تے ساڈا خالق مالک تیری ذات اچیری
جیہڑے تیری حمداں آکھن لفظ اوہ کتھوں لیاواں

تیری ذات دے لکھاں پہلو، کجھ نہیں میرے پلّے
دم دم تیری صفتاں لکھن لفظ اوہ کتھوں لیاواں

میرے مالک میریاں لکھتاں کاغذ دے پُھل لگن
جیہڑے پھلاں وانگوں مہکن لفظ اوہ کتھوں لیاواں

تیری ذات دی قدرت دے رنگ، رنگیا اے جگ سارا
ایس رنگ جیہڑے مینوں رنگن لفظ اوہ کتھوں لیاواں

کہندی دنیا چارے پاسے
تیرا جلوہ چارے پاسے

رات دنے پیا وگدا تیرے
کرم دا دریا چارے پاسے

داتا داتا چار چوفیرے
مولا مولا چارے پاسے

ہر پاسے بس تو ای توں ایں
میں جد تکیا چارے پاسے

تیری رحمت دا سرناواں
نور سویرا چارے پاسے

گھر گھر تے پیا ورھدا ہر دم
چانن تیرا چارے پاسے

اکھاں کھول کے ویکھ توں خالد
اللہ وسدا چارے پاسے

مری روزی دا خود سامان کردا اے ، مرا اللہ
کرم راہیں مری جھولی نوں بھردا اے، مرا اللہ

ہدایت دے اُجالے بخش کے گمراہ لوکاں نوں
ہر اک گھر دے ہنیرے دور کردا اے، مرا اللہ

کدی کلیاں، کدی کنڈے، کدی برکھا، کدی سوکا
چمن وچ ہر طراں دے رنگ بھردا اے، مرا اللہ

سراہنے قبر دے بیٹھے نوں بخشے زندگی لمّی
تے ڈبدیاں بیڑیاں نوں پار کردا اے، مرا اللہ

اوہ بنجر دھرتیاں تے رحمتاں دا مینہ وساندا اے
تے سکّی ٹہنیاں نوں سبز کردا اے، مرا اللہ

اوہدے فضل وکرم تے قدرتاں دے رنگ نیارے نیں
غرض جھولی ہر اک بندے دی بھردا اے، مرا اللہ

سہارے غیر دے آخر میں کیوں لبھدا پھراں خالدؔ
محافظ میرے جان و مال، گھردا اے، مرا اللہ

میرے گھر نوں اُجال دے مولا
کوئی سورج اچھال دے مولا

تیتوں منگناواں مال نہ دولت
صرف رزق حلال دے مولا

تیری قربت نصیب ہو جاوے
ایس طراں دا کمال دے مولا

جیہڑی ہر اک برائی نوں روکے
حوصلے دی اوہ ڈھال دے مولا

لوک انسانیت نوں بھل جاون
ایس طراں دا نہ مال دے مولا

امن خشبو دے نال گھر مہکے
معجزہ اوہ وکھال دے مولا

حمد کہنے نوں ، نعت لکھنے نوں
مینوں حسن خیال دے مولا

اپنی رحمت دے نال خالق توں
ہر مصیبت نوں ٹال دے مولا

نعتاں

جے لفظ ساتھ نہ چھڈّن سدا ثناء لکھاں
قلم پھڑاں تے میں بس نعتِ مصطفیٰؐ لکھاں

میں اپنے دل دے نگر وچ وچھا کے پھل کلیاں
نبیؐ دا ذکر کراں دل دا مدّعا لکھاں

جے دن چڑھے تے دروداں دی روشنی پھیلے
جے شام ہووے محمدؐ دی میں ثناء لکھاں

درود آپ تے بھیجاں خدا دی حمد کراں
میں اپنے ہونٹاں تے جس وقت وی دعا لکھاں

حضورؐ نوں میں نگاہواں دی روشنی سمجھاں
حضورؐ نوں میں محبت دی انتہا لکھاں

حضورؐ آپ نوں عظمت کہواں میں آدم دی
حضورؐ آپ نوں مولا دی میں عطا لکھاں

حضورؐ آپ نوں چارہ کہواں زمانے دا
حضورؐ آپ نوں ہر درد دی دوا لکھاں

حضورؐ آپ دے در تے سدا رہواں بیٹھا
حضورؐ آپ نوں اپنا میں مدّعا لکھاں

حضورؐ آپ نوں دارو کہواں مریضاں دا
حضورؐ آپ نوں پیغمبر شفاء لکھاں

حضورؐ آپ نوں لِکھاں چراغ منزل دا
حضورؐ آپ نوں اپنا میں رہنما لکھاں

حضورؐ آپ توں واری مرے جیہے لکھاں
حضورؐ آپ نوں امّت دا آسرا لکھاں

حضورؐ حشر دیہاڑے دا جد خیال آوے
حضورؐ آپ نوں رحمت دی میں گھٹا لکھاں

عمر دی پہلی پوڑی چڑھیاں سکھیا اوہدا ناں
دل دے چپے چپے اُتے لکھیا اوہدا ناں

روح دے اندر مہکاراں دے بلھیاں پینگاں پائیاں
پھُل بن کے جد دِل ٹہنی تے کھڑیا اوہدا ناں

جندڑی دا ہر کونہ کھدرا نور و نوری ہویا
دل ویہڑے جد کرناں بن کے کریا اوہدا ناں

اوتھے اوتھے رحمت رب دی میرے آل دوالے
جتھے جتھے ورد کماندا پھریا، اوہدا ناں

اکھ کھلّی تے اوہدے ناں دا ورد سنائی دتّا
جدھر تکیا دل وِتی چ ملیا اوہدا ناں

سبھے انس و جن ملائک اوسے دے دیوانے
عرشیں فرشیں، سبھی تھائیں دِسیا اوہدا ناں

رب سوہنے دے در تے خالدؔ سیس نواواں ہر دم
میرے دل بوہے تے جس نے لکھیا اوہدا ناں

لاہ کے سبھ نفرت دے جالے پیار دے دیوے بالے
مکی مدنی فجراں والے پیار دے دیوے بالے

جگمگ جگمگ کر دے رہسن جیہڑے حشر دیہاڑے
میں اوہ جگمگ چمکن والے پیار دے دیوے بالے

نفرت دے سبھ نیھرے اپنے گھر توں باہر کڈھ کے
لائے اوہدے پیار دے تالے پیار دے دیوے بالے

دل میرا مستی وچ نچیا پیریں جھانجھر پا کے
پلکاں اُتے میں سن حالے پیار دے دیوے بالے

تہاڈا ناں ایس جگ دے سارے نیھرے دُور کریندا
میں وی تہاڈے ایس حوالے پیار دے دیوے بالے

قبر دے اندر خوف ہنیرے دا نہیں مینوں خالدؔ
میں وی ایجے دیکھے بھالے پیار دے دیوے بالے

دنیا دی گل نوں چھڈ دے مدینے دا ذکر کر
حُسن اور وقار نال توں جینے دا ذکر کر

مہکائیاں نیں جس نے زمانے دی وسعتاں
اللہ دے نبیؐ دے پسینے دا ذکر کر

بس اک ای گل، جے سارے مدینے نوں ٹر پئے
سارا جہان چھڈ توں مدینے دا ذکر کر

دل دی انگوٹھی وچ جو چمکدا اے رات دن
اوس سوہنے بے مثال نگینے دا ذکر کر

برداشت کیتے واسطے اُمّت دی جہنے دُکھ
اوس حوصلے نوں داد دے، سینے دا ذکر کر

سوہنا کملی والا، ماہی طیبہ دا
جگ وچ سبھ توں اعلیٰ، ماہی طیبہ دا

عزتاں دا رکھوالا، ماہی طیبہ دا
بنّے لاون والا، ماہی طیبہ دا

غم دے صحرا اندر، ورھدی لوواں وچ
پیار دا مٹھا پالا، ماہی طیبہ دا

دکھاں دے ونجارے، ماڑے لوکاں لئی
کرم کماون والا، ماہی طیبہ دا

سچے وصفاں والا، مٹھڑا بولی دا
اچّے ناویں والا، ماہی طیبہ دا

شکر دوپہرے اگ ورساندی دھپاں وچ
چھاواں ونڈن والا، ماہی طیبہ دا

انساناں دے ذہناں اُتوں شرکاں دے
جالے لاہون والا، ماہی طیبہ دا

حشر دیہاڑے رب توں عاصی اُمت لئی
بخشش منگن والا، ماہی طیبہ دا

ساڈے ستے لیکھ جگاون لئی خالد
دِتّا باری تعالیٰ ماہی طیبہ دا

بلاوے نوں ترسدے نیں ، صبا ایہہ جا کے کہہ دیویں
چھما چھم نیر وگدے نیں، صبا ایہہ جا کے کہہ دیویں

تہاڈی یاد سینے لا کے بیٹھے نیں تے اے آقا
دنیں راتیں تڑفدے نیں، صبا ایہہ جا کے کہہ دیویں

خوشی اوہناں نوں کوئی وی نہیں بھاندی، نہ راس آوے
غماں وچ ڈُبے رہندے نیں، صبا ایہہ جا کے کہہ دیویں

نبیؐ جی آپ دے دیدار دی حسرت اے اوہناں نوں
تہانوں یاد کردے نیں، صبا ایہہ جا کے کہہ دیویں

نبیؐ دا درجے مل جائے، اساں فیر ہور کیہ لیناں
بس ایہو ورد کر دے نیں، صبا ایہہ جا کے کہہ دیویں

ہر اک زائر نوں حسرت نال تکدے نیں تے روندے نیں
اوہ راہواں مل کے بیٹھے نیں، صبا ایہہ جا کے کہہ دیویں

وچھوڑے دا جہنم تپ رہیا اے چار چوفیرے
ہجر دی اگ چ سڑ دے نیں، صبا ایہہ جا کے کہہ دیویں

مدینے دی طلب وچ ہو کے دنیا بھر توں بیگانے
نہ جیوندے نیں نہ مردے نیں، صبا ایہہ جا کے کہہ دیویں

نہیں خالدؔ اکلا اوہدے سبھ ساتھی وی ہر ویلے
تہاڈا ذکر کر دے نیں، صبا ایہہ جا کے کہہ دیویں

کد اوہ دن آئے میں ویکھاں، پاک نبیؐ دا روضہ
اکھاں دے نال گُھٹ گُھٹ چُماں پاک نبیؐ دا روضہ

میرے لفظاں، حرفاں اندر پیار نبیؐ دا بولے
میری لکھتاں ڈا سرناواں، پاک نبیؐ دا روضہ

ایہنی قسمت کتھے بہے گھر روضے دی نیڑے
کھول کے باری ہر دم تکاں، پاک نبیؐ دا روضہ

رحمت رب دی میرے اُتے رِکن مِن رِکن مِن ورھدی
جدوی سوچاں وچ الیکاں، پاک نبیؐ دا روضہ

اکھاں اگے بیت اللہ دے جلوے ہر دم رہندے
دل دے اندر مارے چمکاں، پاک نبیؐ دا روضہ

لوں لوں وچوں اُٹھّن اوہدے پیار دیاں مہکاراں
ساہواں نوں پیا دیوے مہکاں، پاک نبیؐ دا روضہ

جنت دیاں خشبوواں ونڈے خالد چار چوفیرے
اُتّے ساوا گنبد، بیٹھاں پاک نبیؐ دا روضہ

سدا وسدا رہوے مولا! میرے دل دے مکان اندر
میرا سوہنا نبیؐ ثانی نہیں جس دا جہان اندر

میں ہر پاسے نبیؐ دے پیار دے گلشن سجا دیواں
جے کجھ تاثیر آ جائے، زبان اندر، بیان اندر

نبیؐ دی یاد وچ ڈبیا رہواں جد تک میں جیونداواں
میں اوہناں تے درود آکھاں جدوں تک جان اے جان اندر

مدینہ میرے دل اندر تے مکّہ میری یاداں وچ
جے کعبہ میری اکّھاں وچ، مدینہ میرے دھیان اندر

نبیؐ دا پیار پُھٹ پھٹ کے میری پلکاں تے آندا اے
جدوں یاداں مدینے والیاں، دُھمّاں مچان اندر

میرے سینے چ بلدے نیں، تے ہنجو بن کے کردے نیں
جدائی دے ایہہ لنبھو، کس طراں اکھیاں چھپان اندر

زباناں تے دروداں دے چمن سبھناں ای ویکھے نیں
ایہہ پھُل بوٹے محبت دے کدی لوکی اُگان اندر

نبیؐ دی بارگاہ دے وچ کراں میں پیش کیہ خالدؔ
میرے سب لفظ گونگے نیں، تے لکنت اے زبان اندر

جنہاں لئی دنیا دے بوہے ڈوہکدے نیں
آ، اوہ پاک نبیؐ دے در تے رکدے نیں

اوہدا ناں لیّے تے جھگڑے مکدے نیں
اچّے شملیاں والے سر وی جھکدے نیں

اوہدی گل کریئے تے راحت ملدی اے
اوہدی راہ چلئے تے پینڈے مکدے نیں

کھاداں ملیاں ہون جنہاں نوں سیرت توں
اوہ بوٹے کد جھکھڑاں کولوں جھکدے نیں

نظر سوّلی جنہاں تے رب سوہنے دی
کرمانوالے لوک اوہ کتھے لکدے نیں

اپنی رحمت دا بدّل ورسا آقاؐ
غم دی دھپ وچ سارے لوکی پھکدے نیں

اوہ سوہنا اے خالد! رب دا پیارا اے
جے اوہ کرم کرے تے نیھرے مکدے نیں

سبھ ذکر نبیؐ دا کر دے نیں، نعتاں دے پھل کھلاندے نیں
پلکاں تے دیوے بال کے جد طیبہ نوں قدم ودھاندے نیں

اوہناں دے ستارے اچے نیں، جیہڑے پیار دے وچ گڑّچے نیں
جیہڑے لوک نصیباں والے نیں، طیبہ توں بلائے جاندے نیں

جیہڑے اوہدے ناں دا ذکر کرن، جیہڑے اوہدی دسّی راہ پھڑن
روضے دی زیارت کر دے نیں، اکھاں دی پیاس بجھاندے نیں

اِوتھے غیر کوئی نہیں جاسکدا، اوتھے مشرک کوئی نیں وڑھ سکدا
جیہڑے ہون مدینے والے دے، اوہ لوک مدینے جاندے نیں

ہر بات اوہناں دی سچّی اے، سبھ دنیا کولوں اچّی اے
اوہ اللہ دا فرمان ہندا، جیہڑی بات نبیؐ فرماندے نیں

اوہ لوک مقدراں والے نیں، جیہڑے اوہدے منن والے نیں
ہونٹاں تے پھل دروداں دے، جیہڑے لے کے مدینے جاندے نیں

خدمت، شفقت، چاہت، سچ دی عظمت دے ایہہ پھل
پاک نبیؐ لوکاں نوں بخشے سیرت دے ایہہ پھل

جنہاں جگ تے خیراں ونڈیاں، سکھ سنہیڑے دتے
رب دے سوہنے ساہنوں دتے حکمت دے ایہہ پھل

قربانی تے پیار دے جذبے مہکے چپے چپے
نفرت دی دھرتی وچ بیجے الفت دے ایہہ پھل

جنہاں نوں اپنا کے لوکی جنت دیوچ جان
پاک نبیؐ دے اُسوے دتے سیرت دے ایہہ پھل

جیہڑے لوکی کلمہ پڑھ لین اوہ نیں بھائی بھائی
ساہنوں آنحضرتؐ نے دتے چاہت دے ایہہ پھُل

نعتاں لکھاں، حمداں آکھاں، قلم پھڑا کے مولا
میرے اندر لائے اپنی رحمت دے ایہہ پھُل

ساوا گنبد روضے دا تے سوہنا پاک مدینہ
خالدؔ ساہنوں اللہ دتے جنت دے ایہہ پھُل

جتھوں جتھوں لنگیا سوہنا، رب دا پیارا
مہکاندا گیا سارا رستہ، رب دا پیارا

اوتھے اوتھے پُھلاں دی اک دنیا وسّی
جس تھاں ہسیا راج دُلارا، رب دا پیارا

جہنے ساہنوں سچّائی دی رہ تے پایا
اوہو سجن اکھ دا تارا، رب دا پیارا

اوہدا ذکر کرن تے ملدی دل نوں راحت
ساڈے لئی رحمت دا سایہ، رب دا پیارا

ذرّے تارے بن گئے اوہدے پیریں آ کے
ساڈی دولت تے سرمایہ، رب دا پیارا

اوہدیاں صفتاں لِکھاں تے، پر کسراں لکھاں
ایہنا اچّا، ایہنا سچّا، رب دا پیارا

اوہناں دا در سارے جگ نوں خیراں ونڈے
حشر دیہاڑے بخشاوے گا، رب دا پیارا

آپ آئے پھیلے دنیاؑ تے اُجالے پیار دے
مل گئے دکھیاریاں نوں وی حوالے پیار دے

جگ دے سارے نیھریاں نوں روشنی ہوئی نصیب
ظلم دی وستی چ مڑ آئے اُجالے پیار دے

زندگی تے ظلم دی کالی بلا دا راج سی
آپؐ دے اخلاق چن سورج اُچھالے پیار دے

نسلاں تک جاندا سی جتھے دشمنی دا سلسلہ
اوس دھرتی نوں انھاںؐ دتے حوالے پیار دے

جھوٹی رسماں تے رواجاں والے بوہے بھیڑ کے
باہروں لا دتّے نبیؐ سوہنے نے تالے پیار دے

دشمناں نوں مل گئی سوغات لاتغریب دی
آپؐ دے کردار ونڈے پُھل نرالے پیار دے

پیار دے بھکھیاں دے وی دن پھر گئے خالد شفیقؔ
آپؐ نے اوہناں نوں وی دتّے نوالے پیار دے

۱

حضورؐ آپؐ دے روضے دی چاکری چاہواں
مدینے پاک جو گزرے اوہ زندگی چاہواں

بھٹک گیا واں میں رستے توں، ٹھیڈے کھاناواں
ہنیرے چار چوفیرے نیں، روشنی چاہواں

زمانے بھر دی برائیاں نے گھیر رکھیا اے
حضورؐ آپؐ دے اُسوے توں رہبری چاہواں

حضورؐ آپ توں دوری نے مار چھڈیا اے
حضورؐ آپ دے در تے میں حاضری چاہواں

حضورؐ آپ نے جس نوں پسند فرمایا
میں لفظ لفظ دے اندر اوہ عاجزی چاہواں

خدا دا ذکر کراں، فکر مصطفیٰؐ رکھاں
میں ایسے لفظ چناں، ایسی شاعری چاہواں

زمانے بھر دی محبت بھلا کے میں خالدؔ
مدینے پاک دے راہی دی دوستی چاہواں

اوہدے لئی رحمت دا سایہ، اسوہ پاک نبیؐ دا
جیہے وی معیار بنایا، اسوہ پاک نبیؐ دا

اوہناں دی خالی جھولی وی لکھاں اُتے بھاری
جیہڑے رکھدے نیں سرمایہ، اسوہ پاک نبیؐ دا

جنّت دے دروازے اوہناں لوکاں لئی نیں کھلدے
رب، جنہاں دے پلے پایا، اسوہ پاک نبیؐ دا

رب سوہنے نے مشکل لوکاں دی حل کیتی آپے
بخشش دا سامان بنایا، اسوہ پاک نبیؐ دا

اللہ، پاک نبیؐ دے اُسوے دی عظمت دے پاروں
مومن دی دولت فرمایا، اسوہ پاک نبیؐ دا

حشر دیہاڑے پُچھ گُچھ دا کُجھ اوہنوں ڈر نہ ہوسی
خالدؔ جیہنے وی اپنایا، اسوہ پاک نبیؐ دا

ہن نعت نبیؐ دی بولن دے
مینوں جندڑی وچ رس گھولن دے

جہناں راہیں سوہنا لنگیا سی
اوہناں راہواں وچ جاں رولن دے

ناں لے کے کملیؐ والے دا
ہن دل دی کنڈی کھولن دے

اوس در تے جاون توں پہلاں
عملاں نوں اپنے تولن دے

طیبہ دی گلیاں وچ پھریئے
لا سینے دکھڑے ڈھولن دے

لڑ پھڑ کے کملیؐ والے دا
راہواں دے گنجھل کھولن دے

قدماں وچ حضرتؐ دے خالدؔ
بہہ دکھڑے اج پھرولن دے

آپؐ نے لوکاں اندر ونڈے ہر دم پیار اُجالے
آپ نے دکھ ہنیریاں اندر سکھ دے دیوے بالے

دکھ دی کالی رات وی مینوں سکھ سنیہڑے دیوے
یاد نبیؐ دے دل دے اندر رہندے نت اُجالے

ذکر اللہ دے گھر میرے نوں جگمگ جگمگ کیتا
اوہدے سوہنے لاہے اندروں سارے شرک دے جالے

ساریاں آپؐ نوں سچا سُچا رہبر اپنا منیا
چھوٹے وڈّے، اُچے نیویں، گورے سن یا کالے

آپؐ دے در تے ڈھل جاندی اے لیکھاں دی سبھ کالخ
آپؐ دے در تے سدّھے جاندے لوکی کرماں والے

جد کوئی درد ہنیری جھلے ، دکھ دے لمبھو لگن
آپؐ دے در تے ای آندے نیں اُچے شملیاں والے

دین تے دنیا دونویں میرے پاک نبیؐ دے صدقے
مینوں دتّا سبھ کجھ رب نے خالدؔ ایس حوالے

صدیاں دی تاریخ چ لکھیا، سوہنا نام محمدؐ دا
ہیرے موتی وانگوں جڑیا، سوہنا نام محمدؐ دا

میری لکھتاں اندر سجیا، سوہنا نام محمدؐ دا
سوچاں دا سرمایہ بنیا، سوہنا نام محمدؐ دا

جنّت دے ٹکڑے تے ہر دم رونق تکن والی سی
سبھ ہونٹاں سی اوتھے کھڑیا، سوہنا نام محمدؐ دا

پلکیں ٹپ ٹپ ہنجو لے کے اوس در تے جو آئے سن
اوہناں دے ہونٹاں سی چڑھیا، سوہنا نام محمدؐ دا

جس ویلے میں روضے پاک دے نیڑے جا کے بیٹھا ساں
رحمت بن کے خالد! ورھیا، سوہنا نام محمدؐ دا

مرے دل وچ ازل توں اے محبت کملی والےؐ دی
ہے حسرت خواب وچ تکاں میں صورت کملی والےؐ دی

سبھاں نوں معاف کر دینا سی عادت کملی والےؐ دی
زمانہ جاندا اے ایہہ مروّت کملی والےؐ دی

دیہاڑے حشر دے وکھری پچھاتی جائے گی سبھ توں
ایہہ نسبت کملی والے دی، ایہہ امّت کملیؐ والے دی

اوہناں نے دشمناں دے واسطے وی خیر ای منگی
ایہہ رفعت کملیؐ والے دی، ایہہ عظمت کملی والےؐ دی

زمانے بھر نوں ٹھکرا کے مدینے آ گیاں مولا
ترسدے نین چاہندے نیں زیارت کملی والےؐ دی

جیہڑا در تے گیا، خالی کدی آیا نہیں خالدؔ
زمانہ بھل نہیں سکدا سخاوت کملی والےؐ دی

نبیؐ داناں لوواں تے دل چ جذبے مہک اُٹھدے نیں
سبھے کمرے مرے خاموش گھر دے مہک اُٹھدے نیں

مدینے پاک دے سوہنے سفر بارے میں جد سوچاں
تصوّر وچ مرے گزرے اوہ لمحے مہک اُٹھدے نیں

نبیؐ دے روضے دے گنبد تے میناراں نوں تکیے تے
اوہ گنبد روشنی بخشے، مینارے مہک اُٹھدے نیں

مدینے وچ گزاری ہوئی گھڑیاں جدوی یاد آون
مرا دل لہک اُٹھدا اے تے جذبے مہک اُٹھدے نیں

درود پاک جد پڑھناں، مدینے دے حسیں جلوے
سبھے آ کے مزے سجے تے کھبّے مہک اُٹھدے نیں

نبیؐ سوہنے دی گل کریئے تے خشبو پھیل جاندی اے
بہار آوے جیویں تے پھُل تے غنچے مہک اُٹھدے نیں

محمد مصطفیٰؐ دے ناں دی برکت ویکھ لے خالدؔ
دروداں دی مہک دے نال رستے مہک اُٹھدے نیں

سوہنے نبیؐ جی دن راتیں میں لوڑاں تہاڈی صورت
دل دے بوہے کھول کے ہر دم ویکھاں تہاڈی صورت

تہاڈے سوہنے اسوے نے اوہ دل وچ جوت جگائی
ہر پاسے پئی ویکھاں، مارے لشکاں تہاڈی صورت

شہر مدینے ہو کے آیاں جد دا ڈھولن ماہی
دل چاہوے میں ہر ویلے ای ویکھاں تہاڈی صورت

تہاڈی سیرت پاک دی دَیوے ہر ہر لفظ گواہی
تے قرآن دے صفحیاں اُتّے ویکھاں تہاڈی صورت

اپنے عملاں نوں میں تہاڈے اُسوے رنگ وچ رنگاں
دل چاہونے میں دل کاغذ تے لیکاں تہاڈی صورت

پاک نبیؐ جی! اِس کملے نوں فیر مدینے سدّھو
ساوے گنبد نوں میں تک تک ویکھاں تہاڈی صورت

میرے سُتّے بھاگ جگاؤ خواباں دے وچ آؤ
مرن توں پہلاں پہلاں چاہواں تکّاں تہاڈی صورت

میں خالدؔ، کملا، دیوانہ چاہواں پیار تہاڈا
چاہواں دل شیشے وچ ہر دم ویکھاں تہاڈی صورت

سوہنا رب جے مہلت دیوے، مڑ مڑ پھیرے پاواں
مکے جاواں، طیبہ ویکھاں سُتّے لیکھ جگاواں

طیبہ دی مٹی وی مینوں موتی ہیریاں ورگی
بھر بھر مُٹھی اوہنوں چماں اکھاں دے نال لاواں

اللہ پچھوں اوہناں دا ای ناں ہونٹاں تے آوے
ہر ویلے میں اوہناں دے ای ناں دا ورد کماواں

میرے دل دی وستی اندر وسدا کملی والاؐ
ناں اوہناں دا میرے شعراں نظماں دا سرناواں

خواباں وچ جے آوے سوہنا پیاس بجھے ایس دل دی
نعتاں دے میں گجرے وده کے سوہنے دے گل پاواں

یاداں دی جد باری کھولاں مہک اُٹھے گھر میرا
دل وستی وچ لہکے ساوے گنبد دا پرچھاواں

سوہنے پاک نبیؐ دے اُسوے گھر گھر لوواں ونڈیاں
اوہناں اَنّھی قہر دی دھپ وچ ونڈیاں ٹھنڈیاں چھاواں

طیبہ دے وچ قدم قدم تے چن تارے پئے چمکن
طیبہ اندروں ہو کے جاون جنّت دے ول راہواں

طیبہ نے ایس دل دے اندر پیار دے جھنڈے گڈّے
طیبہ نے ایس دل دے اندر ساریاں ملیاں تھاواں

ہر ویلے اوتھوں دے منظر اکھاں دے وچ رہندے
اوس وستی دیاں گلیاں کوچے، سوہنیاں سوہنیاں تھاواں

ہر ویلے اوہ ساوا گنبد نظراں اگے پھردا
جتھے اج وی خیراں ونڈے اُمّت دا سرناواں

اوس اوس راہ توں ظلم دی کالی رات گئی، دن چڑھیا
جس جس راہیں لنگھیا اوہناں دا نوری پرچھاواں

سوہنے پاک نبیؐ دے درتوں سَدّھا جیکر آوے
اوہنوں چُماں، اَکھیں لاواں، سو سو صدقے جاواں

جنت دے دروازے سارے آپے کھلدے جاندے
جے کوئی بندہ پھڑ لئے خالدؔ طیبہ والیاں راہواں

کدے تے واج آئے گی؟ چلو سرکار ول چلیئے
محمد مصطفیؐ دے روضۂ انوار ول چلیئے

شفاعت دی گھنیری چھاں جے چاہو، عاصیو آؤ
مدینے شہر ول ٹریئے، شہہ ابرار ول چلیئے

دروداں دے مہکدے پھل سجا کے اپنے ہوٹاں تے
چلو سب مل کے اللہ پاک دے دلدار ول چلیئے

محبت دی ضرورت اے، عقیدت دا تقاضا اے
جھکا کے سیس نوں چلیئے، جدوں سرکار ول چلیئے

مدینے دے تے ذرّے وی چمکدے چن سورج نیں
جے چاہو روشنی اوس شہر پُرانوار ول چلیئے

جہدے در تے زمانے بھر دے سبھ دُکھ دور ہوندے نیں
چلو امّت دے اوس والی، تے اوس غمخوار ول چلیئے

جہدا ناں لین تے صلّ علیٰ کہنا ضروری اے
خدا سائیں دے اوس عالی نسب شہکار ول چلیئے

جدوں دا ہو کے آیا واں، ایہو کہندا اے دل میرا
امام الانبیاء دے پُرشکوہ دربار ول چلیئے

مدینے پاک دے کوچے تے گلیاں وچ جو ملدی اے
اُٹھو یارو! چلو اوس پیار دی مہکار ول چلیئے

خدا توں جے گنہ خالد جی اپنے بخشوانے نیں
شفیع المذنبیں ول احمدؐ مختار ول چلیئے

طیبہ تکیا، آئی، ایسی لہر خیالاں اندر
روشنیاں دا وس گیا اے شہر خیالاں اندر

میرا تن من نورو نوری ہویا اک دم سارا
ساوے گنبد توں اوہ آئی لہر خیالاں اندر

جہنے میرے عملاں نوں خوشبواں نال اے دھویا
جذبیاں دی ہن وگدی اے اوہ نہر خیالاں اندر

چارے پاسے روشنیاں دا ہڑ پیا وگدا جاپے
چن حرا دا اُنج گیا اے ٹھہر خیالاں اندر

پاک نبیؐ دیاں یاداں دل وچ ایسراں ڈیرے لائے
رحمت دا مینہ وردھا چاروں پہر خیالاں اندر

چھم چھم کر کے اکھاں راہیں تارے نیں انج کردے
جیویں وگے تاریاں دی اک نہر خیالاں اندر

سوہنے دی الفت دے بدّل خالدؔ ٹھنڈاں ونڈن
لگے جیویں وگدی اے سکھ نہر خیالاں اندر

ذکر نبیؐ دا کردا روشن
جندڑی جگمگ، دنیا روشن

اوہدی یاد اچ ہنجو کیرو
ہو جائے گا چہرہ روشن

جس نے اوہدا روضہ تکیا
اوہدی دنیا، عقبیٰ روشن

اوہدے شہر اچ جا کے ویکھو
اوہدا ہر اک پاسا روشن

کالے لیکھاں والے جاکے
کر لیندے نیں دنیا روشن

سوہنے دی یاداں نے کیتا
میرا لمحہ لمحہ روشن

اوہنوں جد وی یاد کراں میں
ہووے آل دوالا روشن

اوتھے ہر شے ٹھکے جتھے
اُتّے گنبد ساوا روشن

طیبہ دی ہر یاد نے خالدؔ
پیار دا دیوا رکھیا روشن

ساڈے پاک نبیؐ دے ویہڑے خشبوواں دا پہرہ
ساوے گنبد آل دوالے خشبوواں دا پہرہ

جتھے رب دا سوہنا، اوتھے خشبوواں دا پہرہ
پھلاں دی اوہ دنیا نالے خشبوواں دا پہرہ

دھرتی اُتّے پُھل ہزاراں، پر خشبووں خالی
تکیا شہر مدینہ جتھے، خشبوواں دا پہرہ

اوس نگری وچ رحمت رب دی وسدی ہر اک ویلے
اوس نگری تے ہر اک ویلے، خشبوواں دا پہرہ

اوس وستی دے چاروں پاسے گلشن مہکاں ونڈن
اوس وستی دے چاروں پاسے، خشبوواں دا پہرہ

رحمت دے انمول خزینے چپّے چپّے اُتّے
چپّے چپّے نظری آوے، خشبوواں دا پہرہ

سوہنے دی وستی تے خالدؔ! رب دی نظر سوّلی
اُوہدے چار چوفیرے دسّے خشبوواں دا پہرہ

اک وار بلاوا تے بھیجن ، احمدؐ مختار مدینے توں
میں صدقے واری کردیواں، سارا گھر بار مدینے توں

ایس دھرتی دا چپہ چپہ، جاں توں وی مینوں پیارا اے
پر ایہہ وی چنگا لگدا نہیں مینوں سرکار مدینے توں

پلکاں تے اج تک روشن نیں، تے دل وچ جگمگ اوہناں دی
اوہ تارے جیہڑے لیاؤندے سن، یارو اک وار مدینے توں

جد پاک مدینے جاپہنچے، تے ہور تساں کیہ لینا سی
سچ آکھاں تہانوں آئے او، واپس بیکار مدینے توں

جندڑی دیاں لوڑاں مک جاون، حسرت نہ رہوے کجھ ویکھن دی
سیراب جے اکھاں ہوجاون، خالدؔ اک وار مدینے توں

نبیؐ دے پیار دا بوٹا جدوں دا گھر چ لایا اے
دروداں تے سلاماں نال ہر پاسا سجایا اے

کتے اکھاں، کتے پلکاں، تے کدھرے جان دل اپنے
مدینے والیاں دی راہ وچ سبھ کجھ سجایا اے

مدینے والے ماہی دا کدی دیدار ہوجائے
میں اپنے گھر دی ہر چوکھٹ تے اکھاں نوں سجایا اے

بنیرے اُتے بیٹھا ہاں تے تکناں ہر مسافر نوں
کوئی تے آکھسی، تینوں مدینے توں بلایا اے

اوسے سوہنے مرے گھر دے ہنیرے دور کردتے
علامت بن کے جیہڑا روشنی دی جگ تے آیا اے

اوہ ہادی ساری دنیا دا، اوہ رہبر ہر زمانے دا
اوہنے بھٹکے ہوئے لوکاں نوں سدھّی راہ تے پایا اے

اوہدے در تے سکوں ملیا، جدوں وی میں گیا خالدؔ
جہنے انسانیت نوں امن دا رستہ وکھایا اے

ورھدے رہندے قدرت دے انوار مدینے اندر
خوشبواں دا لگیا اے انبار مدینے اندر

اوتھے کیوں نہ رحمت رب دی کرناں بن بن وسّے
رہندے نیں جد دو جگ دے سردار مدینے اندر

جہناں نوں تکیے تے سینے ٹھنڈاں پے پے جاون
ویکھے نیں اوہ رحمت دے آثار مدینے اندر

جگمگ جگمگ کر دے دسدے ہر پل تے ہر ویلے
ساری گلیاں تے سارے بازار مدینے اندر

دکھاں مارے لوکاں نوں پئے ونڈن پیار سوغاتاں
ساوا گنبد تے سوہنی سرکارؐ مدینے اندر

سوہنے پاک نبیؐ دی سیرت دا اعجاز اے خالدؔ
پیار دے سانچے ڈھلدے نیں کردار مدینے اندر

مینوں طیبہ ضرور لے جانا
نال اپنے حضور لے جانا

یاد دل وچ نبیؐ دی رہے، باقی
سارا فکر و شعور لے جانا

سبز گنبد نظر توں لک جائے
مینوں ایہنا نہ دور لے جانا

میری دنیا وی جس نے بدلی اے
اوہ نہ دل توں سرور لے جانا

جس جگہ زندگی ملے دل نوں
اوس تھاں تک ضرور لے جانا

ایہو گنبد اے نور اکھاں دا
نال اپنے ایہہ نور لے جانا

جتھوں ملدی اے روشنی دل نوں
اوس تھاں توں نہ دور لے جانا

چھڈ کے طیبہ دے ذکر نوں خالدؔ
زندگی توں نہ دور لے جانا

کرم اللہ دا، مینوں نبیؐ دا در دکھا دتا
میں بے مایہ ساں مینوں فیر وی طیبہ پہنچا دتا

اکلا زندگی دے رستیاں وچ ٹھیڈے کھاندا ساں
نبیؐ سوہنے بلایا کول، مینوں حوصلہ دتا

مرے سینے نوں اپنے پیار دے جذبے عطا کیتے
خزینہ میرے دل نوں اپنی الفت دا بنا دتا

مدینے باجھ ہن کوئی وی شے بھاندی نہیں دل نوں
سبق ایسا مدینے دی محبت دا پڑھا دتا

ہر اک ویلے مدینہ ہی مری یاداں چ رہندا اے
مینوں اکلاپیاں توں ایس طراں بچنا سکھا دتا

مرے دل وچ رہے وسدا ہمیشہ گنبد خضرا
مینوں خوش رہن دا رب نے طریقہ ایہہ سکھا دتا

خدا جانے کیہڑے رستے بلاوا آئے طیبہ توں
میں دیوے بال ہنجواں دے ہر اک رستہ سجا دتا

بھٹکدے پھر رہے نیں شرک دی راہواں چ کیوں لوکی
نبیؐ سوہنے نے جد توحید دا رستہ دکھا دتا

میں لیکے ناں نبیؐ دا جد وی جھکیا واں خدا اگے
اوہنے مینوں میری امید توں بوہتا صلا دتا

مدینے دے گلی کوچے میری یاداں چ وسدے نیں
مدینہ کیہ وکھایا مینوں دیوانہ بنا دتا

مری جھولی نوں بھر کے نعت دے انمول پھلاں نال
مہکنا میرے لفظاں ، میری سوچاں نوں سکھا دتا

میں رب سوہنے دے صدقے جہنے خالدؔ جیہے نکمے نوں
نبیؐ دے روضۂ اقدس دا نظارہ کرا دتا

مری راتاں نوں ذکر و فکر دی اوہ روشنی دتی
ہنیرے گھر نوں میرے جہنے خالدؔ جگمگا دتا

سوہنے نبیؐ دے در تے بیٹھا رہواں ہمیشہ
روضے دی جالیاں نوں تکدا رہواں ہمیشہ

شاہواں دے سر وی جتھے جھکدے نیں احتراماً
بن کے فقیر اوتھے پھردا رہواں ہمیشہ

پلکیں چراغ روشن رکھاں میں ہنجواں دے
لے کے درود گجرے پھردا رہواں ہمیشہ

سوہنے نبیؐ دے ناں دی عظمت دے واسطے میں
جیوندا رہواں ہمیشہ، مردا رہواں ہمیشہ

انمول لفظ چن کے، سوہنے خیال لے کے
نعتاں نبیؐ دیاں میں لکھدا رہواں ہمیشہ

اوہدے حضور جا کے، واپس میں آ گیا ساں
ایہہ سوچ سوچ دل وچ روندا رہواں ہمیشہ

مینوں حضورؐ اک دن سدّن گے کول اپنے
اوہناں دے ناں ایہہ چٹھیاں لکھدا رہواں ہمیشہ

نظر وستی چ رہندے نیئں گلی کوچے مدینے دے
تے دل ویہڑے چ وسدے نیں گلی کوچے مدینے دے

ایہناں دے ہر قدم، ہر موڑ تے نیں نور لشکارے
دنیں راتیں چمکدے نیں گلی کوچے مدینے دے

نبیؐ دے اسوۂ احسن دیاں تفسیراں ہر ویلے
ہر اک زائر نوں دسدے نیں گلی کوچے مدینے دے

مدینے وچ جہڑے گزرے اوہ لمحے عمر تے بھاری
ایہہ اپنے مونہوں کہندے نیں گلی کوچے مدینے دے

جدوں صلِ علیٰ کہندے ہوئے چلیئے مدینے وچ
جزاک اللہ کہندے نیں گلی کوچے مدینے دے

زمانے بھر توں سوہنے شہر مکّہ تے مدینہ نیں
زمانے بھر توں چنگے نیں گلی کوچے مدینے دے

مدینہ شہر مدتاں توں مری یاداں چ وسدا اے
مری نظراں چ رہندے نیں گلی کوچے مدینے دے

اوہ دل میرے نبیؐ نوں تے میرے مولا نوں پیارا اے
اوہ دل جس دل چ رہندے نیں گلی کوچے مدینے دے

جدائی دے خیالاں وچ ہن اتھرو بن کے ہر ویلے
میری پلکاں تے رہندے نیں گلی کوچے مدینے دے

گلی کوچے تے پاکستان دے وی مینوں پیارے نیں
مگر یاداں چ رہندے گلی کوچے مدینے دے

جدوں دا ہو کے آیا واں مدینے شہر توں خالدؔ
میری یاداں چ وسدے نیں گلی کوچے مدینے دے

دنیا دے سبھ غم مک جاندے ساوے گنبد تھلے
غم دے مارے جد لک جاندے ساوے گنبد تھلے

رب دے پیارے دی ایہہ عظمت، اوہدے در تے جا کے
شاناں والے وی جھک جاندے ساوے گنبد تھلے

بھار غماں دا لاہ کے ہسدے ہسدے آندے، جیہڑے
ہنجو لے کے بک بک جاندے ساوے گنبد تھلے

عربی عجمی، اُچے نیویں، کالے گورے والے
سارے جھگڑے ای مک جاندے ساوے گنبد تھلے

ازلاں دی ٹھنڈک نال اپنے سینے بھر لے جاندے
جیہڑے پل دو پل رک جاندے ساوے گنبد تھلے

شاناں اوہدیاں سبھ توں اُچیاں، اکھیں تکیا خالدؔ
چھوٹے وڈے سبھ جھک جاندے ساوے گنبد تھلے

سارے جگ لئی خیراں منگے، سوہنا ساوا گنبد
جگ نوں نوری کرناں ونڈے، سوہنا ساوا گنبد

اوہدے پیٹھاں ساڈے دین تے دنیا دا سرمایہ
اللہ پاک سلامت رکھے، سوہنا ساوا گنبد

اوہدے کولوں نیھرے جگ دے پاساوٹ کے لنگدے
جیہدے سینے اندر چمکے، سوہنا ساوا گنبد

دل وستی وچ اوہنے ایہنے گہرے نقش الیکے
مینوں یاد آوے رہ رہ کے، سوہنا ساوا گنبد

گمراہی توں بچنا اے تے میرے ہیٹھاں آ وَ!
ایہہ گل سارے جگ نوں آکھے، سوہنا ساوا گنبد

جدوں دا طیبہ توں آیا واں پہلا پھیرا پا کے
یاداں دے گلشن وچ مہکے، سوہنا ساوا گنبد

سوہنے پاک نبیؐ دے روضے تے دل چاہے جا کے
تکدا رہواں میں خالدؔ بہہ کے، سوہنا ساوا گنبد

ہر دم میرے دل وچ وسدا رہندا شہر مدینہ
دنیا دے ہر شہر توں لگّے سوہنا شہر مدینہ

دل دے اندر یاد نبیؐ دی پھلاں وانگوں مہکے
دل دے باہر چمکاں مارے پیارا شہر مدینہ

جدوی خیالاں دے وچ ڈب کے دل دے اندر جھاتکاں
اک پیا لشکے ساوا گنبد دوجا شہر مدینہ

اوس راہ چلیئے، جس تے ساوے گنبد دے لشکارے
اوس راہ چلیئے جس تے آوے سوہنا شہر مدینہ

رحمت رب سوہنے دی اوتھے ظاہر نظری آوے
جگمگ جگمگ لشکاں مارے سارا شہر مدینہ

دل دی باری کھول کے تکیا باہر جد وی خالدؔ
جانجی جاپے ساری دنیا، لاڑا شہر مدینہ

منزلاں نوں جا پھڑیا مصطفیٰؐ دا ناں لے کے
میں کدی وی نہیں رکیا مصطفیٰؐ دا ناں لے کے

نیھریاں دی بھیڑ اندر اوہنے حوصلہ دتا
رب نوں یاد جد کیتا مصطفیٰؐ دا ناں لے کے

رب تے اوہدے سوہنے دا پیار ایہناں گوڑا اے
لبھ لیا میں رب سوہنا مصطفیٰؐ دا ناں لے کے

تاریاں دا مینہ ورھیا ہوگئی، فضا روشن
نیھریاں نوں جد تکیا مصطفیٰؐ دا ناں لے کے

منزلاں نے خود میرے پیر چم لئے ودھ کے
پیر جد اگاں رکھیا مصطفیٰؐ دا ناں لے کے

ہر قدم نے خالدؔ جی راہ میری رشنائی
جیہڑی رہ تے میں ٹریا مصطفیٰؐ دا ناں لے کے

جذبیاں وچ ڈبو کے خالدؔ
پلکاں ہیٹھ لکو کے خالدؔ

نعت دیاں خشبوواں ونڈاں
ہنجو ہار پرو کے خالدؔ

اوہدا ناں ہونٹاں تے لیاواں
مونہہ خشبو نال دھو کے خالدؔ

کملی والاؐ آپ بلا سی
کیوں بھرناں ایں ہو کے خالدؔ

جنت دے ول جاندے رستے
طیبہ وچوں ہو کے خالدؔ

طیبہ دی راہواں نوں تکناں
رستے وچ کھلو کے خالدؔ

طیبہ راہ تے ٹردا جا توں
بیشک دنیا رو کے خالدؔ

فیر طیبہ توں بلاوا آ گیا
فیر پیاسے کول دریا آ گیا

بھیک منگنا واں شہادیدار دی
لے کے اکھاں دا میں کاسہ آ گیا

جتھے پلکیں چن تارے سج گئے
ایہہ، دلا! دس کیہڑا پاسا آ گیا

جد نظر سجدے گزارن لگ پئی
میں سمجھ لتّا مدینہ آ گیا

بند سارے ضبط دے ٹٹ دے گئے
جد نظر سوہنے دا روضہ آ گیا

آپؐ دے اُسوے تے جیہڑا چل پیا
اوہدے ہتھ بخشش دا نسخہ آ گیا

یاد طیبہ دی اے دم دم میرے نال
کون کہندا اے میں کلّا آ گیا

کجھ نہ پچھو کس طراں خالد شفیقؔ
مڑ کے طیبہ توں تڑفدا آ گیا

دل دے اندر چارے پاسے اوہناں دیاں تصویراں نیں
جنہاں ہتھ جنت دی کنجی، اُمت دیاں تقدیراں نیں

اوہ چاہون تے ساڈے ورگے اوگن ہاروی بخشے جان
ایسے لئی تے اوہناں دا لڑ پھڑیا اج فقیراں نیں

اوہناں کول، شفاعت، رحمت، شفقت بھرے خزانے نیں
ساڈے اندر، ساڈے باہر، ہر پاسے تقصیراں نیں

ورھیاں پہلے جہنے سینے اندر جوت جگائی سی
طیبہ وچ ہر پاسے اوسے خواب دیاں تعبیراں نیں

اوہناں دے ذکراں دی ساڈے گھر گھر وچ رشنائی اے
اوہناں دی نسبت نال ساڈیاں دو جگ وچ توقیراں نیں

اوہ جے نظر کرم دی کر دین، دن پھر جاون خالدؔ جی
اوہناں ہتھ بخشش اے ساڈی، اوہناں ہتھ تقدیراں نیں

امارتاں دے غرور ٹٹے ، حضورؐ آئے
نصیب لوکاں دے جاگ اُٹھے، حضورؐ آئے

زبان بندی دا دور ٹلیا، جمود مکیا
تے جاگ اُٹھے ضمیر سُتّے، حضورؐ آئے

دلاں نوں حق دا وقار ملیا، سنگھار ملیا
ہوئے غریباں دے مان اُچّے، حضورؐ آئے

اوہ حق دیاں نے ہواواں چلیاں، زمانے اندر
بدی دے سارے شرارِ بجھے، حضورؐ آئے

جے عرشیاں نے درود پڑھیا، خوشی منائی
تے دُھماں پیاں نیں فرش اُتّے، حضورؐ آئے

حسب نسب دی تمیز مُکّی، معاشرے توں
نہ کمّی کالے، نہ اُچے بگھے، حضورؐ آئے

گناہ دا سب ہنیر مکیا، سویر ہوئی
اوہناں نے ڈبدے وی لائے بنّے، حضورؐ آئے

سارے جگ توں پیاری ہستی ساوے گنبد تھلے
ارماناں دی جگمگ وستی ساوے گنبد تھلے

اوہ تھاں جتھے مہکاں ونڈن پاک درودی گجرے
اوہ اے پاک منزہ وستی ساوے گنبد تھلے

سبھ نوں ایتھوں اکو جہیاں ملن خیر خیراتاں
اُچیائی ہووے یا پستی ساوے گنبد تھلے

دل دے اندر پیار نبیؐ دا رس پیا گھولے ہر دم
ملدی اے اوہ دل نوں مستی ساوے گنبد تھلے

کفر ہنیرے اندر جنہاں ونڈے حق اجالے
اوہناں انساناں دی وستی ساوے گنبد تھلے

عملوں کھوٹے بندیاں تائیں خالق اوہناں پاروں
آجاندی اے حق پرستی ساوے گنبد تھلے

چن اے مکہ پاک تے تارا، یارو شہر نبیؐ دا
جگ مُندری وچ ہیرا پیارا، یارو شہر نبیؐ دا

اوتھوں دے ہر ذرّے اندر، سورج چن ستارے
جگمگ جگمگ کردا سارا، یارو شہر نبیؐ دا

اوتھے سارے کرماں مارے دل بوٹے کِھڑ پیندے
دیندا جنّت دا نظارا، یارو شہر نبیؐ دا

اوس دل اندر نعتاں تے حمداں دے بوٹے کِھڑدے
پاندا جس اندر لشکارا، یارو شہر نبیؐ دا

پھلاں وانگوں ٹہکن اوہدے سارے گلیاں کوچے
پھلاں وانگوں مہکے سارا، یارو شہر نبیؐ دا

اوس دے اندر پیار نبیؐ دا کرناں بن بن کردا
جس سینے پاوے لشکارا، یارو شہر نبیؐ دا

پیار نظر وچ اوہدی عظمت سبھ توں اُچی خالق
پیار نظر وچ سبھ توں پیارا، یارو شہر نبیؐ دا

طیبہ دے ہر کوچے اندر چمکن چن ستارے
ہر اک گھر دے اندر باہر چمکن چن ستارے

طیبہ دے لوکاں تے رحمت رب دی ورھدی ہر دم
میں ویکھے نیں گھر گھر اندر چمکن چن ستارے

نور ای نور فضاواں اندر، ہر شے لاٹاں مارے
لشکاں مارے گنبد اخضر چمکن چن ستارے

روضے دی جالی نوں تکدے، عرض سلاماں کردے
اکھاں تے پلکاں تے اکثر چمکن چن ستارے

جس دھرتی نے رب دے سوہنے دے پیراں نوں چمیا
اوس دھرتی تے کیوں نہ آخر چمکن چن ستارے

اوس گنبد دی شان نرالی، عظمت اوہدی عالی
جس سوہنے دے اندر باہر چمکن چن ستارے

اوکھیاں راہواں، گنجل تھاواں، کالی دھت فضاواں
بانہہ جے پھڑ لئے سوہنا رہبر چمکن چن ستارے

غزلاں چھڈ کے نعت نبیؐ دا پلّا جد دا پھڑیا
میری لکھتاں اکھر اکھر چمکن چن ستارے

اوس دھرتی دی مٹی تے وی رُوپ سولکھناں خالقؔ
نظراں جاون جدھر جدھر، چمکن چن ستارے

پیار دیاں خشبوواں ونڈن رنگ برنگے پھُل
طیبہ اندر ملدے ایہہ جے چنگے چنگے پھُل

میری جھولی نوں اوہناں نے پھُلاں دے نال بھریا
جالی کول کھلو کے جدٔ میں اک دو منگے پھُل

سوہنے پاک نبیؐ دے مڑ کے دی خشبوواں سنگھ کے
کلیاں پڑھیا صلی علیٰ تے آپؐ توں سنگے پھُل

صدیقؓ، عمرؓ، عثمانؓ، علیؓ جیہے جس جھولی دے گہنے
اوس جھولی نوں کسراں سج دے دنیا رنگے پھُل

گلی گلی وچ پاک درودی مہکاں ونڈن خالدؔ
پلکاں اُتّے جگمگ کر دے رنگ برنگے پھُل

آیا جیون دا سلیقہ جس دے اُسوے دے طفیل
اپنے پیراں تے کھلوتا جس دے اُسوے دے طفیل

اوہنے دسیا زندگی دے نیھریاں توں بچنا
دور ہویا ہر ہنیرا جس دے اُسوے دے طفیل

نفرتاں دے جھکھڑاں وچ میرا سانجھی بن گیا
میں غماں وچ مسکرایا جس دے اُسوے دے طفیل

اوہ مرا ملجا، مرا ماوا، مرا ہادی اے اوہ
میرے اندر اے اُجالا جس دے اُسوے دے طفیل

دُکھی سُکھی کھا کے وی رہنا ہمیشہ سر بلند
ایہہ خودی دا درس ملیا جس دے اُسوے دے طفیل

اوہ نبی سوہنا اے میرے جذبیاں نوں جاندا
نیکیاں دا ڈھنگ سکھیا جس دے اُسوے دے طفیل

دل زمیناں نوں اوہ وتر پیار دا دیندے رہے
بے سہارا راہیاں نوں آسرا دیندے رہے

آپ دی وڈھیائی ویکھوہ کفر دے ماحول نوں
اپنی رحمت تے محبتؐ دی، ہوا دیندے رہے

شرک اگ وچ جھلسیاں نوں حق دی راہ تے ٹور کے
سر تے اپنے پیار وچ رنگی ردا دیندے رہے

بھٹکیاں راہیاں نوں دے کے درس اوہ توحید دا
جنت الفردوس دا رستا وکھا دیندے رہے

آپؐ دا اخلاق ویکھو، ظرف ویکھو آپؐ دا
دشمناں توں کھا کے پتھر اوہ دعا دیندے رہے

طیبہ دے جد لائے پھیرے ہویاں لہراں بحراں
ہو گئے میرے بھاگ اُچیرے، ہویاں لہراں بحراں

اوہدے ناں نال گھر وچ میرے ہویاں لہراں بحراں
گئے ہنیرے، ہوئے سویرے، ہویاں لہراں بحراں

رب سوہنے تے کملیؐ والے میرا مان ودھایا
اگّے پچھے چار چوفیرے، ہویاں لہراں بحراں

کملیؐ والے کالی رات وچ خلق دے دیوے بالے
جگ توں کیتے دور ہنیرے، ہویاں لہراں بحراں

میں پھردا ساں ٹھیڈے کھاندا، رستا نہیں سی کوئی
اوہناں اگّے اتھرو کیرے، ہوئیاں لہراں بحراں

سوہنے پاک نبیؐ نے میرے اُتّے کرم کمایا
لائے میرے دل وچ ڈیرے، ہوئیاں لہراں بحراں

خالدؔ رب دے سوہنے دا توں ذکر کری جا دم دم
جس دے پاروں گھر وچ تیرے، ہوئیاں لہراں بحراں

میں اوس دربار وچ جھکیاں نگاہواں ویکھ آیا واں
دروداں نال مہکن جو فضاواں ویکھ آیا واں

تڑفدے تے بلکدے دل وی جتھے چین پاندے نیں
میں اوس گلشن دیاں تازہ ہواواں ویکھ آیا واں

نظر نوں روشنی ونڈ دا اے اوتھے گنبد خضرا
میں ساوے رنگ وچ رنگیاں فضاواں ویکھ آیا واں

خداتعالیٰ توں جس جس تھاں گنہگاراں دی بخشش لئی
رسولؐ پاک نے منگیاں دعاواں ویکھ آیا واں

میں مکّے وچ عبودیت دے سارے رنگ ویکھے نیں
قبول اس در تے جو ہوون دعاواں ویکھ آیا واں

جنہاں نوں مصطفیٰ صلِّ علیٰ نے عظمتاں دتیاں
میں مکّے تے مدینے وچ اوہ تھاواں ویکھ آیا واں

خدا دے گھر دے وچ تکیا اے میں دم خوسب زمانے نوں
نبیؐ دے در تے فریاداں تے ہاواں ویکھ آیا واں

اوہنے ناداروی شاہی دے رنگ وچ رنگ دتے نیں
سخی دے در دیاں سبھے اداواں ویکھ آیاواں

اوتھے ذرّے وی تارے بن کے خالد جگمگاندے نیں
مدینے دے گلی کوچے تے راہواں ویکھ آیا واں

ہر ویلے میں سوہنے دے ول بھیجاں نعت سوغاتاں
ایسے کم وچ دن گزرن تے ایسے کم وچ راتاں

ایہناں سوہنا، ایہناں پیارا، ثانی نہیں کوئی اوہدا
دل چاہے ہر ویلے بہہ کے کریئے اوہدیاں باتاں

جہیڑا اوہنوں منن والا، اوہ میرا چن ماہی
پیار نظر وچ سبھے چنگے، پیار نہ ویکھے ذاتاں

اوہدے وصف ہزاراں لکھاں، سوہنا رب دا پیارا
ویلا بھاویں مک جائے، نہ مکن اوہدیاں باتاں

جد دا عشق نبیؐ دا ملیا، دل ایہہ چاہے ہر دم
مکّے اندر دن گزرن تے طیبہ اندر راتاں

خالد دید جے ہووے اوہدی، پیاس بجھے ایس دل دی
اوہدا مکھڑا ویکھ کے بھل جان عیداں تے شبراتاں

متفرق

نعتیہ ماہیے

ساون دا مہینہ اے
دل وچ میرے وسدا
ہن شہر مدینہ اے

O

اوہ دن کد آئے گا
ماہی مدینے والا
جد مینوں بلائے گا

O

چڑھی بدلی کالی اے

سوہنے مدنی ماہی دی
جیویں کملی کالی اے

چھڈ نام نموداں دی
اوہدا جد ناں لیّے
پھیلے مہک دروداں دی
O
اوہنوں صفت ایہہ پھبدی اے
جنی واری جایئے طیبہ
نویں روشنی لبھدی اے
O
اساں دھونی رمائی ہوئی اے
طیبہ والے چن ماہی دی
اساں جوت جگائی ہوئی اے
O
واری کملی کالی توں
اک نور جھلکدا اے
روضے دی جالی توں

ہوکے پیا بھرنا واں
طیبہ توں بلاوے لئی
منتاں پیا کرنا واں

O

جیون دا مزہ آئے
جے دل دے مدینے وچ
طیبہ توں ہوا آئے

O

سوچی ڈیا رہنا واں
طیبہ دیاں راہواں وچ
دیوے بال کے بیٹھا واں

گھر بار لٹائی بیٹھاں
بس یاد مدینے دی
سینے نال لائی بیٹھاں
O
کد بھاگ جگاون گے
خواباں وچ آ حضرت
دیدار کراون گے

بیت اللہ دا پہلا نظارا

بیت اللہ دا نظارہ جد میں پہلی واری کیتا

دس نہیں سکدا، اکھاں نوں کیہ سامنے نظری آیا

ابوحنیفہ دا ایہہ کہنا یکدم ذہن وچ آیا

یارب! میریاں کل دعاواں ہون قبول جد منگاں

ایہو دعا دہرائی میں وی بیت اللہ دے اگّے

بیت اللہ دا نظارہ جد میں پہلی واری کیتا

خوشیاں دا اک ہڑھ سی موجاں ماردا میرے اندر

مولا دی رحمت دے بھلے میرے ایدھر اودھر

لوکاں دے دریا دے اندر ککھاں وانگوں تردا

حجر اسود توں میں چل فیر حجر اسود آیا

دوروں سلامی دے کے اوہنوں دوجا چکر لایا

بیت اللہ دے آسے پاسے ست واری میں گھمیا

کجھ نہ پچھو رب سوہنے نے کنّا فضل کمایا

بیت اللہ دا نظارہ جد میں پہلی واری کیتا

موقع پاکے اگے ودھ کے حجر اسود چمیا

یاد آیا فاروق اعظم دا مینوں فرمایا

"مُل تیرا پتھر توں ودھ کے کجھ نہیں میرے لئی

مَیں اوہ کرناں جو اے میرے پاک نبیؐ فرمایا"

باب کعبہ تے ہتھ رکھ کے جد کعبے نوں چمیا

اکھیاں راہیں ہنجواں دا دریا اک وگیا خالد

کر دے معاف خطاواں ربا تیرے در تے آیاں

فیر وی اپنے گھر بلاویں میرے سوہنے سائیاں

ایہہ دعا میں رب نوں کیتی، اپنا درد سنایا

بیت اللہ دا نظارہ جد میں پہلی واری کیتا

تیرے در تے آیاں ربا سبھ دیاں خیراں منگاں

میں نہ جاناں سجا کھبا، سبھ دیاں خیراں منگاں

کالا ہووے یا اوہ بگّا، سبھ دیاں خیراں منگاں

چنگا ہووے یا اوہ مندا، سبھ دیاں خیراں منگاں

میرے وطن وچ رحمت وسّے، سکھ دیاں واواں وگن

سبھ نوں نیک بنا دے مولا، دشمن ہون کہ سجن

رو رو سبھ دیاں خیراں منگیاں بیت اللہ دے اگے

بیت اللہ دا نظارہ جد میں پہلی واری کیتا

اج تک اوہ اک لمحہ، میریاں یاداں وچ رس گھولے

سوہنے بول اذاناں والے جد مؤذن بولے

کوئی میرے اندر بیٹھا سوچاں دے در کھولے

میرے قول تے فعل نوں رکھ کے تکڑی اندر تولے

کنّے سستے مول میں تلیاں، وقت دی انگلی پھڑ کے

کنّے قول قرار میں بھلیاں وقت دی انگلی پھڑ کے

فیر آندا اے یاد اوہ لمحہ مینوں خالدؔ

بیت اللہ دا نظارہ جد میں پہلی واری کیتا

اظہارِ تشکر

جناب پروفیسر جعفر بلوچ، محمد اسلام شاہ، نعیم شہزاد، رشید احمد صدیقی
تے جناب میاں محمد یعقوب منیجر حمایت اسلام پریس میرے خصوصی
شکریے دے مستحق نیں۔ جنہاں دے عملی تعاون نال میں بصارت توں
مکمل محرومی توں پہلاں ایہہ مجموعہ نعت ''نعت سوغات'' نذرِ قارئین کر
سکیا۔ ورنہ شاید میری ایہہ کوشش ادھوری رہ جاندی۔ اللہ ایہناں سبھناں
نوں جزائے خیر دے تے ایہہ مجموعہ بارگاہ رسالتؐ توں سندِ قبولیت
حاصل کر سکے۔ (آمین)

خالد شفیق